Nr. 1

7 januari 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

SJORS KAPERSBEDRIJF

KAPSTOK

HIER WAGTE
CH

KNIPPE
EN
SCHRERE
NERGENS
GOED-
KOPER
SJORS

Het noodlottige bordje pap

Hallo, hallo! Hier een extra-politiebericht!" klonk het op 4 april 1932 door de radio in Blokpost 46, ergens in Canada. „Op verzoek van de politie van Regina worden de opsporing en aanhouding verzocht van een onbekend gebleven misdadiger, die hedenmiddag een bankloper heeft beroofd van een tas met twintigduizend dollar. Hier volgt zijn signalement. . ."

Hugh Bradford luisterde slechts met weinig belangstelling naar de stem. Blokpost 46 was de eenzaamste wachtpost van de spoorweg Halifax-Vancouver. Hij lag tussen uitgestrekte sparrenwouden aan de voet van de Rocky Mountains, op honderden kilometers afstand van de dichtstbij gelegen stad. Behalve zo nu en dan een inspecteur van de lijn zag hij geen andere mensen dan die in de voorbijsnellende treinen; hij achtte het uitgesloten dat een voortvluchtige misdadiger naar zo'n eenzame streek zou verdwalen.

Op een avond echter, een week later, werd Hugh uit zijn slaap gewekt door een luid gebons op de deur. Bij het licht van zijn lantaarn zag hij een slordig geklede man voor de deur staan.

„Laat me binnen; ik heb hulp nodig," zei de man op gebiedende toon. Tegelijk ontdekte Hugh een revolver in zijn hand als duidelijke aanmaning om onmiddellijk te gehoorzamen.

Hugh was niet bang en verloor geen ogenblik zijn tegenwoordigheid van geest.

„Kom binnen," zei hij, in de kamer terugkerend. Bij het licht van de lamp keek hij zijn onverwachte bezoeker nieuwsgierig aan. Hij besefte, dat hij met een misdadiger te doen had, en plotseling dacht hij aan het opsporingsverzoek. Het uiterlijk van de man kwam nauwkeurig overeen met het uitgezonden signalement.

„Wat wil je?" vroeg hij kortaf.

„De bergen over!" snauwde de ander. „Ik ben te moe om nog langer te lopen en ik moet hier zo gauw mogelijk vandaan. Ik heb een locomotief op de lijn zien staan; de ketel is nog warm."

„Een oud beestje," antwoordde Hugh kalm. „Ik inspecteer er de lijn mee."

„Als hij maar rijdt! Je maakt stoom en je wijst me hoe ik ermee moet omgaan. Goed begrepen?"

„Jawel," knikte Hugh.

„Het is nu half twaalf, we zullen voortmaken," zei de man nors. „Maar eerst wil ik wat eten. Wat heb je in huis?"

„Eten in overvloed, maar niets gereed," glimlachte Hugh. „Geen kruimel brood in huis, wel een schuur vol graan. Als je daar je maal mee kunt doen... Je kunt ervan krijgen, zoveel je lust. Ik stook er toch de locomotief maar mee."

De ander raasde en keek in de kast. Er was inderdaad geen kruimel brood te vinden. . .

„Schiet maar op!" grauwde hij.

Hugh ging gehoorzaam naar buiten. Het was een stormachtige avond. Op het korte zijlijntje van de spoorweg stond een ouderwetse locomotief met een kleine aanhangwagen en een kipwagentje. De aanhangwagen was hoog opgeladen met goudgele graankorrels.

Hugh maakte vuur, wierp enige schoppen graan op de takkenbossen en kwam van de locomotief af om het kipwagentje af te koppelen. De ander stond wat terzijde en verloor hem geen ogenblik uit het oog.

„Ziezo," zei Hugh, terwijl hij naast hem ging staan, „nu is het wachten maar op voldoende stoom. Als je soms wilt dat ik een bord pap voor je kook... Er is eten in overvloed, dat zie je wel. Jammer, dat het wordt verstookt. Er is graan te veel dit jaar, zie je. Eigenlijk niet te veel, want er zijn nog genoeg mensen die honger lijden. Maar er is zóveel graan, dat het geen stuiver waard zou zijn, als het allemaal aan de markt werd gebracht. En om de marktprijs niet te bederven verstoken ze het, begrijp je? Als ik er soms een bordje pap van moet koken..."

De ander bromde iets onverstaanbaars en scheen op het punt te staan een handje vol graan in zijn mond te laten lopen. Doch hij wierp het eensklaps weg, keek naar Hugh en beval hem pap te maken.

„Hoe is het? Zijn we eindelijk klaar?" vroeg hij stuurs een half uur later.

„Het zal wel gaan," antwoordde Hugh. „Kijk, zó moet je doen om de machine te laten lopen en weer te laten stoppen."

De ander knikte. „Ik zal het wel vinden. Wijs me nu nog even je telefoon."

Hugh fronste zijn wenkbrauwen. Hij had gehoopt de politie in de stad te kunnen waarschuwen. Tegen de revolver viel echter niet veel in te brengen. Gehoorzaam ging hij de ander voor naar zijn huis. In minder dan geen tijd had de misdadiger de telefoondraad doorgesneden. Toen wendde hij zich naar de deur.

„Het gaat me eigenlijk niet aan, maar je zult er goed aan doen het sein voor de eerste trein op onveilig te zetten," zei hij. „Ik kan die locomotief niet in m'n zak steken, als ik er genoeg van krijg. Ik laat hem op de lijn staan. En blijf binnen, totdat ik een eindje weg ben!"

De deur viel dicht en Hugh liep naar zijn bed. Daaronder lag een geweer, doch vóórdat hij het gegrepen had, hoorde hij de machine al wegrijden. Hij haalde glimlachend de schouders op en begaf zich naar buiten. De locomotief was al een heel eind weg. In de donkere nacht kon hij duidelijk de vuurgloed in de verte zien verdwijnen.

Na kort beraad hees hij het sein op onveilig, haalde een vierkant zeil uit zijn huis en trok een dikke jas aan. Het zeil bevestigde hij op het kipwagentje en nadat hij zijn geweer gepakt had, verliet hij de post. Hij zette zich op het wagentje, hees het zeil en maakte de rem los. Aanstonds zette de platte wagen zich in beweging, voortgestuwd door de wind. Hugh verdween met een snelheid van twintig kilometer in de richting van de bergpas.

Het was tegen zes uur in de morgen, toen Hugh Bradford van het wagentje stapte. Tien meter verder stond de locomotief te zuchten. Even verder lag een gestalte, schreeuwend van pijn. Het was zijn ongewenste bezoeker van die nacht.

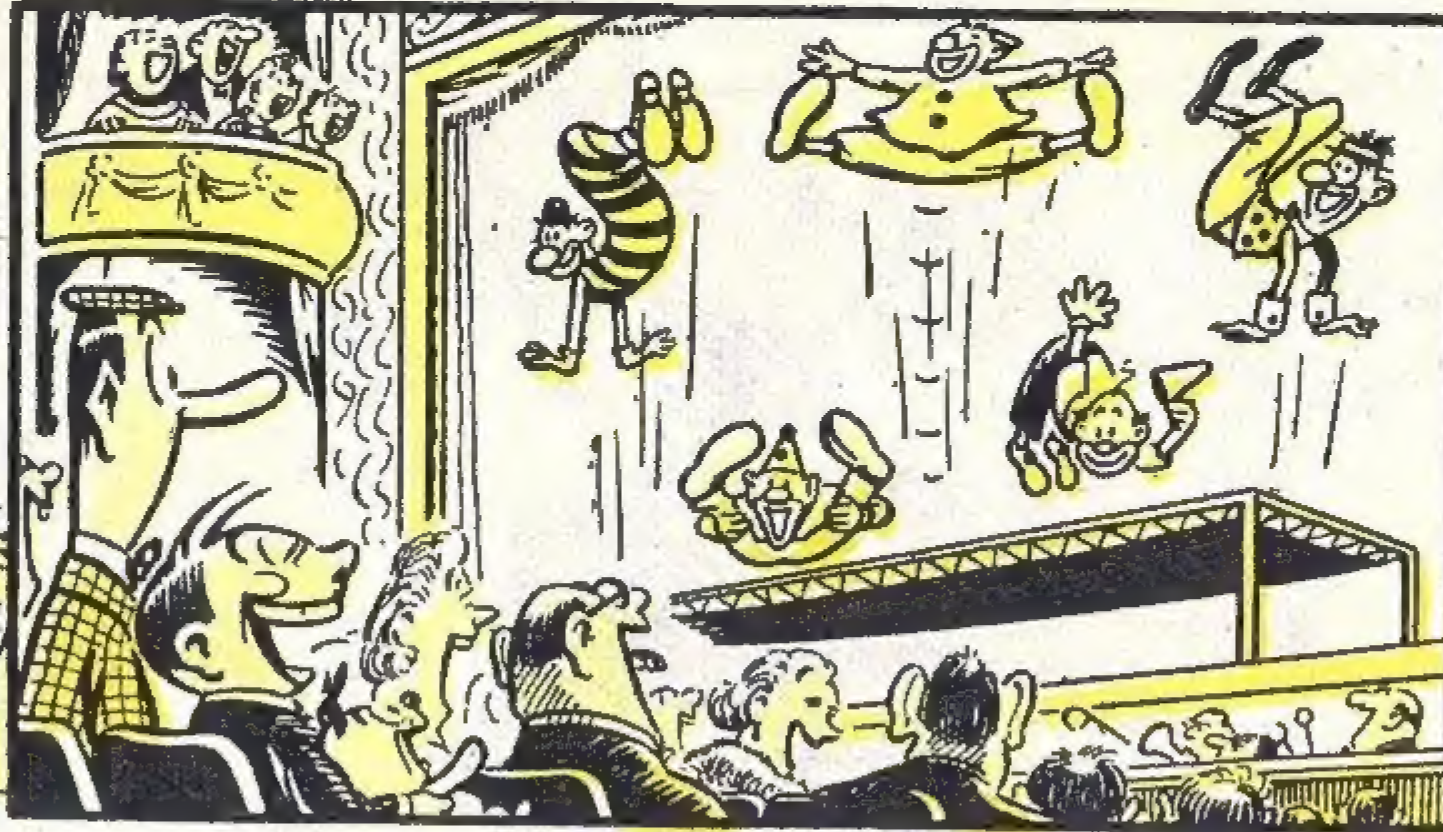
Hugh liep op hem toe met zijn geweer in de aanslag.

„Eten in overvloed," zei hij. „Maar de boeren zijn niet zo dom die overvloed van de hand te doen, vóórdat ze het graan ongeschikt hebben gemaakt voor de consumptie. Ze dopen de volle zakken in een vloeistof, die je een flinke poos onpasselijk en tegelijk onschadelijk maakt."

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

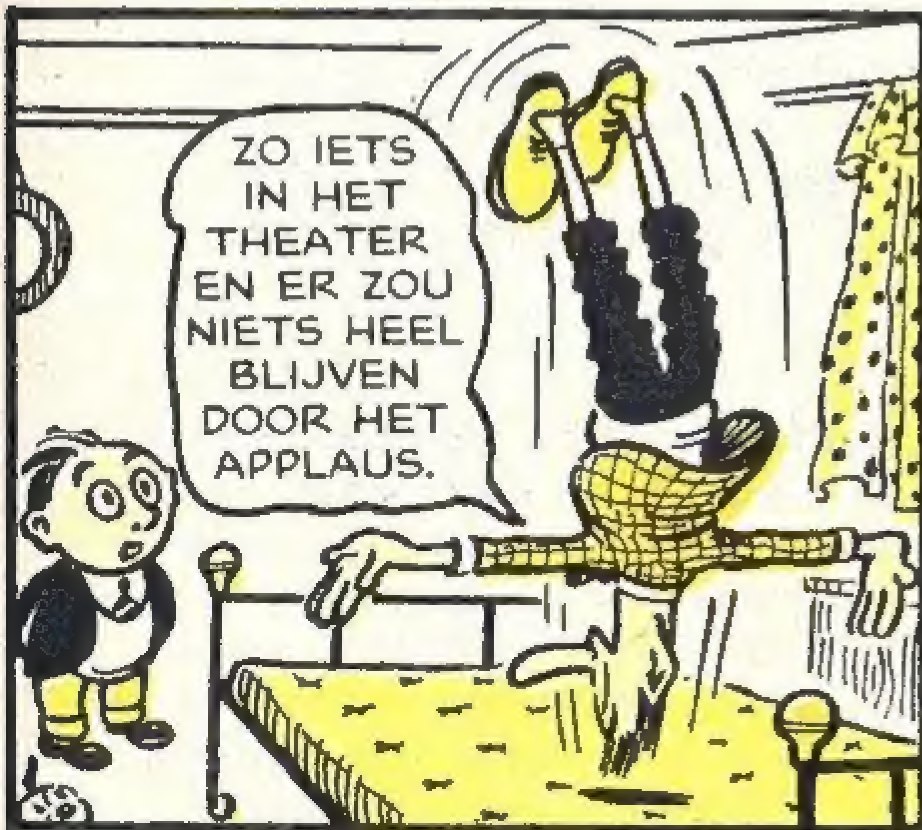

De razende raket

door Bas Bouwman

Het and're tweetal, dat nog sliep,
kwam taam'lijk vlug toen Potje riep:
,,Kom mee, we hebben dorst gekregen!"
,,Ik ook!" zei Snor, maar 't viel wel tegen
toen het viertal in een restaurant
van klein formaat was aangeland
en bleek dat daar geen druppel vocht was,
daar 't laatste spatje uitverkocht was!

De Marsman achter het buffet
zei: ,,'t Spijt me, maar ik heb nog net
een drupje voor m'n vrouw en kind'ren,
maar 'k denk dat het u niet zal hind'ren
als u een uurtje rustig wacht,
terwijl ik intussen even tracht
een schotel voor dat werk te huren
en die op water uit te sturen! . . ."

,,Dat is," vond Dok, ,,geen slecht idee!
Als u het goedvindt, gaan we mee
om emmers water aan te dragen!"
,,Okee!" zei 't ventje. ,,'k Zal het vragen!"

Hij belde naar een schotelman,
die zei: ,,Vier reuzen? Ja, dat kan!
Ik zal wel bij je voordeur dalen
om het gezelschap op te halen!"

Het toestel kwam verbazend snel
en 't viertal zat maar goed en wel,
toen reeds een eindeloze vlakte
in zicht kwam en de schotel zakte
tot dicht bij de verdorde grond,
maar nergens, mijlen ver in 't rond,
zag men iets anders dan ravijnen
en hevig stuivende woestijnen! . . .

De dokter, die naast 't ventje zat
dat 't schotelstuur in handen had,
vroeg hoe het kwam dat hij geen wegen
voor auto's had te zien gekregen.
De Marsman keek hem peinzend aan
en zei: ,,Meneer, da's zó gegaan:
We hebben hier geen auto's nodig
en wegen zijn dus overbodig!

We hadden wagens bij de vleet,
tot iemand de ontdekking deed
dat men met sommige metalen
de gekste dingen uit kon halen;
en zo ontstond het ,,anti-lood''
dat regelrecht de lucht in schoot,
zodra men, door wat stroom te geven,
de zwaartekracht had opgeheven!

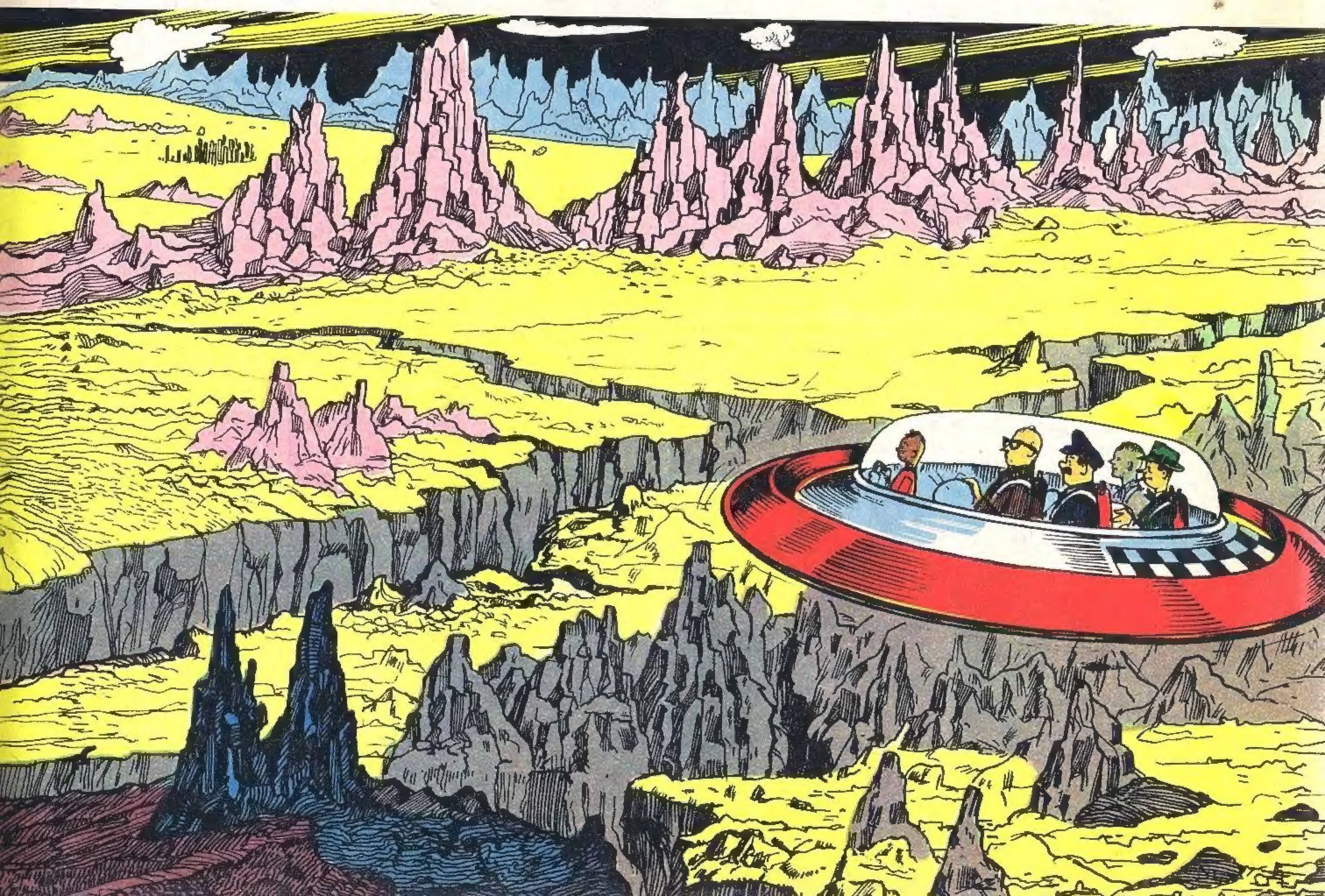
Van toen af,'' zei de Marsiaan,
,,is het met ons berg-af gegaan,
want ieder kon zo'n toestel kopen,
er werd totaal niet meer gelopen,
alleen maar op en neer gezweefd,
zodat men nu de klucht beleeft
dat hier in Marsstad alle straten
volkomen leeg zijn en verlaten . . .

Dat laatste vind ik niet zo erg,''
vervolgde de bedroefde dwerg;
,,wél dat men, om dat lood te winnen,
met graafmachines ging beginnen,
waardoor heel Mars zo werd verknoeid,
dat er geen korrel graan meer groeit
en wij vanaf die tijd tot heden
allengs meer dorst en honger leden!

Het ergste is, dat onze jeugd,
door een tekort aan levensvreugd,
al lang de moed heeft laten zakken
en, niet in staat om aan te pakken,
welhaast een planteleven leidt
en enkel maar van tijd tot tijd,
als ze zich al te zeer vervelen,
wat met hun schoteltjes gaan spelen!''

,,Ja, ja,'' zei dokter Pillebrom,
,,de levensvreugd, daar gaat het om.
Dus als het niet te veel gevraagd is,
en 't met uw toestel niet gewaagd is,
breng ons dan maar vliegensvlug
naar 't aardse tranendal terug,
want nu pas kennen we de waarde
van onze goede Moeder Aarde! . . .

EINDE EERSTE DEEL

SOLAK DE WOLFSHOND

DANK ZIJ DE GOEDE ZORGEN HEELDE SOLAKS POOT SPOEDIG; HIJ BEGON HET VERBAND ERAF TE TREKKEN.

DAGENLANG ZWIERF SOLAK NU DOOR DE BOSSEN EN VELDEN, EENZAAM MAAR TROTS, NU JUDY DE HALSBAND OM ZIJN NEK HAD GEGESPT. OP EEN OCHTEND SCHEEN DE ZON WARM EN HELDER; DE LENTE WAS IN AANTOCHT.

AL ZWERVEND WAS SOLAK OVER EEN BERGSTROOM GEGAAN, WAAR BOOMSTAMMEN IN HET IJS VASTGEVROREN ZATEN. MAAR NU HET IJS BEGON TE SMELTEN, WILDE HIJ TERUG NAAR DE ANDERE OEVER, OM STRAKS NIET AFGESNEDEN TE WORDEN VAN JUDY.

SPRINGEND OVER DE SCHOTSEN, DIE VERVAARLIJK KRAAKTEN, VERLOOR SOLAK HELAAS DE HALSBAND. DE GESP WAS DOORGEROEST.

DE HALSBAND BLEEF OM EEN STUK HOUT HANGEN.

SOLAK MERKTE NIET DAT EEN JAGER, SAM CURTIS, HEM ZAG. DE HOND ROOK NIETS VERDACHTS.

MET EEN BEHENDIGE ZWAAI GOOIDE SAM ZIJN LASSO.

INTUSSEN STONDEN JUDY EN HAAR GROOTVADER BIJ DE RUILPOST DRUK ZAKEN TE DOEN MET MENEER FARLEY. OPEENS KWAM SAM CURTIS BUITEN ADEM AANHOLLEN.

SAM HAD OPGEWONDEN HET HELE VERHAAL VERTELD, TOEN PIERRE KWAM AANLOPEN MET TWEE PAARDEN.

PIERRES GEZICHT KLAARDE OP BIJ HET HOREN VAN HET NIEUWS.

ZONDER LANGER TE WACHTEN SPRONGEN PIERRE EN FARLEY IN HET ZADEL EN GINGEN SPOORSLAGS NAAR DE BEVERDAM. VERGEEFS PROBEERDE JUDY DE TWEE MANNEN TEGEN TE HOUDEN.

IK KAN U BEWIJZEN, DAT SOLAK GEEN GEVAARLIJKE WOLF IS.

IK HEB BEWIJZEN GENOEG, JUDY, HET BEEST IS LEVENSGEVAARLIJK.

LUISTER NIET NAAR DAT GEKLETS, MENEER FARLEY.

JUDY LIET ZICH NIET UIT HET VELD SLAAN. ER STOND EEN SLEE KLAAR WAARMEE ZE STRAKS NAAR EEN AFGELEGEN POST ZOU MOETEN GAAN.

ALS IK MET DE SLEE DE BERG AFGA, BEN IK ZO BIJ DE BEVERDAM.

JUDY LETTE NIET OP HET GEVAAR TOEN ZE PIJLSNEL DE BERGEN AFSUISDE OP HAAR SLEE.

DE BEIDE RUITERS BEREIKTEN INTUSSEN LANGS EEN ANDERE WEG DE BEVERDAM. SOLAK, MOE VAN HET RUKKEN OM LOS TE KOMEN, ZAG ZIJN AARTSVIJAND PIERRE AANKOMEN.

GEEN MINUUT TE VROEG KWAM JUDY OP DE PLAATS DES ONHEILS. DE RUITERS WAREN AL AFGESTEGEN.

DAAR ZIJN ZE AL...

MET ANGSTIG KLOPPEND HART RENDE JUDY OP SOLAK TOE.

U MAG HEM NIET DOODSCHIETEN.

ZONDER ZICH TE BEDENKEN GING JUDY VOOR SOLAK STAAN. ZE SLOEG HAAR ARMEN OM HET ANGSTIGE DIER.

U SCHIET HEM NIET NEER!

OPZIJ, JUDY, HET BEEST IS LEVENSGEVAARLIJK, HIJ MOET AFGEMAAKT WORDEN.

VOORDAT PIERRE LACOSTE TUSSENBEIDE KON KOMEN, HOORDEN ZE OPEENS ALLE DRIE EEN RUITER NADERBIJ KOMEN. HET WAS SERGEANT BLAKE VAN DE BEREDEN POLITIE, DIE OP RONDE WAS EN DE STEMMEN GEHOORD HAD.

WAT IS HIER AAN DE HAND?

HALLO, SERGEANT!

JUDY KENDE SERGEANT BLAKE GOED, HIJ KWAM VAAK OP DE HANDELSPOST. ZIJ BEGON HEFTIG TE PLEITEN VOOR SOLAK.

LAAT ZE NIET SCHIETEN, HIJ IS NIET GEVAARLIJK.

PIERRE ONDERBRAK JUDY'S PLEIDOOI. SERGEANT BLAKE KEEK HET DRIETAL OM BEURTEN AAN.

DAT BEEST IS LEVENSGEVAARLIJK, HIJ KRIJGT DE KOGEL.

HIJ MAAKT DE HELE STREEK ONVEILIG, SERGEANT.

Olivier en de roverhoofdman

David Scott Daniell

Op een zomerse namiddag van het jaar 1805 stond een jonge leerling-tamboer op de kade van Portsmouth te kijken naar de schepen in de haven. Zijn naam was Olivier Crow, hij was zestien jaar oud en hij was er zich diep van bewust dat weldra zijn grootste hartewens in vervulling zou gaan; hij ging zich melden bij zijn onderdeel, een compagnie van het 111e regiment infanterie, om overzee in werkelijke dienst te treden.

Olivier droeg een gloednieuw uniform. Op zijn hoge sjako was een glad gepolijst koperen plaatje bevestigd met het nummer 111 erop; zijn jas was vervaardigd van geel laken en rijkelijk versierd met rode biezen en gouden tressen. Zijn broek was smetteloos wit en er was op zijn beenkappen geen krasje of vlekje te bekennen.

Het was duidelijk dat zijn witte riem en zijn degen met het prachtige vergulde handvat nog niet gebruikt waren. En als Olivier het had moeten zeggen, zou hij er geen doekjes om hebben gewonden dat zijn fraaie uniform hem nog wat onwennig zat, bijvoorbeeld doordat zijn hoog opstaande kraag zo weinig meegaf; maar hij was trots op zijn uitmonstering en probeerde zo parmantig mogelijk rond te stappen.

Het was een opwindende dag geweest. In het oefenkamp had hij 's morgens zijn nieuwe spullen gekregen: zijn gewone uniform, een werkpakje en al de uitrustingsstukken die hij in dienst nodig zou hebben. Vervolgens had hij afscheid genomen van zijn kameraden, die hem de laatste zes weken gezelschap hadden gehouden.

Met sergeant Bland, die in zijn barak de leiding had gehad, had hij altijd uitstekend overweg gekund. En zo streng als deze zich op het exercitieterrein had gedragen, zo vriendelijk en vaderlijk was hij tegen Olivier geweest bij diens vertrek. De sergeant had zijn jonge rekruut overladen met goede raad en hem zelfs een muntstuk gegeven om er op de plaats van zijn bestemming iets voor te kopen.

Boven op de diligence gezeten was Olivier daarna naar Portsmouth gereisd en daar was hij pardoes in de drukte en het rumoer van de roerige havenstad terechtgekomen. Voor het eerst van zijn leven kreeg hij de zee te zien!

Hij kon zijn ogen niet afhouden van hetgeen hij om zich heen zag en hij liet geruime tijd zijn blikken langs de tientallen schepen dwalen die in de haven gemeerd of voor anker lagen, en over de rusteloze golvende zee, waarover zich een grote menigte kleinere vaartuigen en bootjes in alle richtingen heen en weer spoedden. En het duurde niet lang of de oren gonsden hem van het ongewone lawaai, terwijl hij de frisse, zilte lucht met welbehagen opsnoof.

Daar ergens op de rede lag de *Zeeleeuw*, de schoener waarop Olivier zou aanmonsteren onder de hoede van zijn oom, ser-

geant Ruben Trott, die al enkele jaren diende in de compagnie van kapitein Fairlof. Het had Olivier heel wat moeite gekost om zijn moeder, die weduwe was, zover te krijgen dat zij toestemming voor zijn reis naar Italië gaf. Maar zij kende oom Ruben als een verstandig huisvader en wist bovendien dat hij een bevaren zeeman was; en dit had tenslotte de doorslag gegeven.

Het besef dat hij er geen idee van had hoe de *Zeeleeuw* er uit zag, maakte een plotseling einde aan Oliviers dromerij. Hij nam zich voor iemand aan te klampen die hij om inlichtingen kon vragen, maar er zwermde zo'n massa mensen om hem heen, dat dit gemakkelijker gezegd dan gedaan was.

Hij verwijderde zich langzaam van de kademuur en van lieverlede raakte hij midden in het gewoel. Hij vergat het boeiende schouwspel van het havenverkeer en voelde zich hoe langer hoe onervarener, eenzamer en schuwer. Haastige lieden duwden hem uit de weg of drongen zich langs hem heen alsof hij er niet in het minst op aankwam.

„Opgepast! Opgepast!" riep een arbeider die een handkar, beladen met kleine kistjes, voor zich uit duwde. „Hee daar, sta niet te slapen!" schreeuwde hij tegen Olivier; en als deze niet snel opzij was gesprongen, zou hij een van de wielen over zijn tenen hebben gekregen.

„Kijk uit, sufferd!" kreeg hij te horen van een zwaarlijvige marineofficier, wiens blauwe duffelse jas een helle schittering van goud vertoonde.

Daarna naderde er een heer in een statige donkere overjas. Olivier raapte al zijn moed bijeen.

„Pardon, meneer," zei hij, „kunt u me misschien ook zeggen. . ."

„Ik heb geen tijd, jò, schiet op!"

„O, neemt u me alstublieft niet kwalijk," zei Olivier bedremmeld.

De volgende die op hem afkwam, was een zeeman; hij had een ringbaardje en droeg zwaar vergulde oorringen. Olivier haalde eens diep adem en deed een stap naar voren toen de vreemdeling hem genaderd was.

„Pardon, meneer," begon hij weer, „zoudt u zo goed willen zijn om me te wijzen waar de *Zeeleeuw* ligt? Het is een schoener van de marine."

„Geen Engels spreken," antwoordde de zeeman met een glimlach, die zijn tanden deed blinken in het zonlicht, en ook hij vervolgde zijn weg.

Het hart begon Olivier in de schoenen te zinken. Nog nooit had hij zich zo verlegen gevoeld en met schrik en beven sloeg hij de stroom van voorbijgangers gade. Wanhopig keek hij uit naar iemand die zich misschien het lot zou willen aantrekken van een eenzaam en onbeduidend leerlingtamboertje. . .

Opeens trok een jonge officier zijn aandacht. De man droeg een vaandrigsuniform dat hem als gegoten zat en dat gemaakt was van stof van de beste kwaliteit. De biezen op de naden van zijn broek waren van dezelfde kleur als die van Oliviers eigen uniform en in een zilveren plaat op zijn koppelriem was het getal 111 gegraveerd.

Eindelijk een kans, dacht Olivier hoopvol. Dat moet een officier van mijn eigen regiment zijn; en die vaandrig is maar een beetje ouder dan ik. Gelukkig!

Met een vriendelijke glimlach op de lippen hield hij de vaandrig staande.

„Neem me niet kwalijk, vaandrig," zei hij. „Ik ben op zoek naar de *Zeeleeuw*."

De jonge officier staarde Olivier uit de hoogte aan. Eerst keek hij langdurig naar diens muts en daarna langzaam naar beneden, totdat hij bij Oliviers schoenen belandde. In hetzelfde tempo maakte de vreugde op Oliviers gezicht plaats voor achterdocht.

„In de houding!" beet de vaandrig hem eindelijk toe. „Hoe haal je het in je hoofd zonder verlof een officier aan te spreken!"

„O, neem me niet kwalijk," stotterde Olivier.

„En neem je muts af, wanneer ik tegen je spreek!"

„Neem me niet kwalijk," zei Olivier

. . . maar er zwermde zo'n massa mensen om hem heen, dat dit gemakkelijker gezegd dan gedaan was.

„Vertel me eens, jongeman, ken je die twee heren die daar de weg oversteken?"

nogmaals, terwijl hij vlug zijn muts afnam en hem netjes tegen zijn borst gedrukt hield zoals hij in het oefenkamp had geleerd.

„Ik zie dat je van mijn regiment bent. Welke compagnie?"

„De compagnie van kapitein Fairlof, vaandrig," antwoordde de jonge tamboer, die nu krampachtig in de houding stond en strak voor zich uit keek.

„Zo, zo," hernam de vaandrig. „Dan hoef ik dus niet naar een gelegenheid te zoeken om jou wat manieren bij te brengen. Zorg dat je zo gauw mogelijk aan boord van de *Zeeleeuw* komt en meld je bij sergeant Trott. En vertel hem maar alvast dat ik je een standje heb gegeven. Vaandrig Boscowen. Ingerukt!"

De vaandrig sloeg zijn linkerhand aan het gevest van zijn degen en hervatte met stramme passen zijn wandeling. Verbouwereerd zette Olivier zijn muts weer op en deed onbewust een paar stappen achteruit totdat hij met zijn rug tegen de kademuur kwam te staan. Het huilen stond hem nader dan het lachen.

Was ik maar thuisgebleven, dacht hij al bij zichzelf. Had ik maar nooit mijn baantje in de kuiperij van meneer Mason opgezegd. Dan zat ik nu lekker bij moeder thuis in plaats van me hier in een vreemde stad te laten afsnauwen. . .

Neerslachtig hing hij tegen de kademuur. Hij kreeg een weeë gewaarwording in zijn maag, alsof hij tijdenlang niet had gegeten. Wat kon het leven toch hard zijn! Het leek wel alsof er geen tijd en geen vriendelijke behulpzaamheid voor een kleine tamboer overschoot. En toch wilde hij niets liever dan opgewekt zijn plicht doen!

Nogmaals liet Olivier zijn blikken langs de kade dwalen en deze keer bleven ze tenslotte rusten op een heerschap in een donkerrode jas met zilveren knopen. Met zijn handen op zijn rug kwam de man in Oliviers richting slenteren en toen hij deze was genaderd, nam Olivier beleefd zijn muts af.

„Pardon, meneer," zei hij, „kunt u me misschien even helpen?"

„Dat hangt er maar van af, jonge vriend," luidde het antwoord. „Waarmee?"

„Ik wil graag weten welk schip de *Zeeleeuw* is, meneer. Ik sta hier nu al een half uur en de enige notitie die de mensen van me hebben genomen, is dat ze me opzij hebben geduwd en afgeblaft."

„Dat moeten dan dappere lui zijn geweest," grijnsde de vreemdeling. „Tjongejonge, een moedige jonge soldaat afblaffen!"

De man plaagde hem op zo'n goedbedoelde manier, dat Olivier van de weeromstuit mee begon te glimlachen.

„De *Zeeleeuw*?" ging de vreemdeling voort „Laat eens kijken. Ja, daar ligt ie. Nee, meer naar links. Achter de *Jupiter*, vlak naast de *Neptunus*, dat is dat fregat

daar. Zie je wel? Als ik me niet vergis, ligt de *Zeeleeuw* klaar om uit te varen. Zodra het tij gunstig is, zeilt ie mee in een konvooi."

,,Ik zie het, meneer. Dank u wel. Dank u vriendelijk. En... hoe kom ik er aan boord, dacht u?"

,,O, dat is niet zo moeilijk als het lijkt. Zie je die ouwe matroos daar op die steiger? Die met dat ene been? Nou, als je hem vertelt dat je op de *Zeeleeuw* moet zijn, zet hij je wel op de eerstvolgende boot die erheen gaat."

,,Weet u zeker, meneer, dat hij me niet wegstuurt of uitscheldt?"

De vreemdeling nam een snuifje uit een ivoren tabaksdoos, zette zijn hoofd een tikje scheef en keek Olivier aan.

,,Beste vriend," zei hij toen, ,,als jij in dienst bent van Zijne Majesteit en bevel hebt gekregen om uit te varen met de *Zeeleeuw*, zal die matroos het wel uit zijn hoofd laten om je ook maar een strobreed in de weg te leggen."

Vervolgens nam de man bedachtzaam zijn snuifje, sloot de ivoren doos met een klik en bette zijn bovenlip met een grote, gebloemde zakdoek.

,,Ik zie aan je muts dat je van het 111e regiment infanterie bent," hernam hij. ,,Vertel me eens, ben je al lang in dienst?"

,,Nee, meneer," antwoordde Olivier. ,,Ik ben nog maar een beginneling. Ik ben pas zes weken in een exercitiekamp geweest, waar ik opgeleid ben als leerling-tamboer. Ik ben ingedeeld bij de compagnie van kapitein Fairlof, omdat mijn oom Ruben daar sergeant is, ziet u?"

,,Aha. Wel, wel. Nou, m'n beste tamboertje, kijk eens hier. Deze florijn is voor jou. Ik hoop dat hij je geluk brengt in den vreemde!"

Met deze woorden haalde de vreemdeling een gouden munt uit zijn vestzak en wierp deze in de lucht. Olivier ving hem handig op, zette zijn muts weer op en zei uit de grond van zijn hart: ,,Dank u zeer, meneer!"

Zijn metgezel had ondertussen een blik over zijn schouder geworpen, draaide zich om en hernam op zachte toon:

,,Vertel me eens, jongeman, ken je die twee heren die daar de weg oversteken? Die ene met z'n groene jas en een wandelstok met gouden knop, en die andere met die rode das?"

,,Nee, meneer," antwoordde Olivier. ,,Ik heb ze nog nooit gezien, daar ben ik zeker van."

,,Daarnet bleven ze vlak bij ons staan en het leek wel alsof ze ons gesprek probeerden af te luisteren. Ik kreeg de indruk dat ze bijzonder veel belang in jou stelden."

,,Met zulke rijke mensen heb ik nog nooit kennis gemaakt, meneer."

,,Nou, dan hebben ze zeker je prachtige uniform bewonderd. Zo, maak maar gauw dat je aan boord komt, vriendje! En goeie reis."

,,Dank u wel, meneer," zei Olivier.

De vreemdeling vouwde zijn handen op zijn rug en slenterde verder.

,,Zorg maar dat de Fransen je niet te pakken krijgen!" riep hij Olivier nog uit de verte toe.

,,Ik zal ervoor zorgen, meneer," antwoordde Olivier, die opeens weer besefte dat zijn land op voet van oorlog stond met Frankrijk, waar een vroegere korporaal, Napoleon, het tot de hoogste staatsmacht had gebracht.

Met een gevoel alsof hij op rozen liep, pakte hij vervolgens zijn plunjezak weer op en sloeg de richting van een brede stenen trap in, die naar de steiger leidde.

De bejaarde matroos met het houten been die de vriendelijke heer hem had aangewezen, zat op een bolder aan de rand van de steiger een schijfje pruimtabak af te snijden. Toen Olivier hem aansprak, ging hij er rustig mee door zonder op te kijken.

,,Neemt u me niet kwalijk," begon Olivier weer. ,,Weet u een boot die me naar de *Zeeleeuw* kan brengen?"

De oude zeeman knipte zijn zakmes dicht, stopte het schijfje vochtige tabak achter zijn kiezen en borg de rest zorgvuldig op. Het hoofd oprichtend, riep hij plotseling: ,,Tinus!"

Van de andere kant van de pier klonk de kreet ,,Ja, Sneeuwbal?" en Olivier zag een gebruind gezicht over de rand kijken.

... en sprong er daarna zelf in.

,,Een klant voor de *Zeeleeuw*," zei de oude matroos, met zijn duim naar Olivier wijzend.

,,In orde, Sneeuwbal!" riep de ander terug en verdween achter de rand van de steiger.

Even later hoorde Olivier gepraat in de diepte, overstemd door het lawaai waarmee een paar roeiriemen in de dollen werden gegooid, en weldra kwam er een boot te voorschijn met de gebruinde zeeman aan het roer en twee jongere matrozen aan de riemen.

Olivier sloeg de man met het houten been nauwlettend gade; deze wees met zijn duim in de richting van de roeiboot zonder er een woord aan toe te voegen; daarna draaide hij zich om en begon naar de horizon te staren. Op goed geluk liet Olivier zijn plunjezak in de boot zakken en sprong er daarna zelf in. Geen van de drie mannen scheen enige notitie van hem te nemen en dus ging hij maar op een van de bankjes zitten.

Zwijgend begonnen de beide jonge matrozen tenslotte aan de riemen te trekken, zodat de boot zich langzaam in beweging zette. Olivier had aan de kade een vervelend halfuurtje doorgemaakt en hij twijfelde er niet aan of ook aan boord van de *Zeeleeuw* stond hem wel het een en ander te wachten, maar voorlopig had hij niets anders te doen dan stil te zitten en te genieten van de mooie zomerse dag.

Het zachte geschommel van de roeiboot, het geklots van de golven tegen de boeg en de indrukwekkende aanblik van al die grote schepen waar hij vlak langs voer, brachten Olivier in de beste stemming. Met een gevoel van trots liet hij zijn blikken langs de vaartuigen glijden, waaronder er waren van allerlei slag: vrachtschepen, koopvaarders en niet in de laatste plaats oorlogsbodems met twee of zelfs drie rijen schietgaten.

Zijn gedachten gingen natuurlijk vooral uit naar het schip dat hij voortaan als het zijne kon beschouwen, en het leek hem een groot voorrecht zo dadelijk aan boord van de *Zeeleeuw* te kunnen gaan in de overtuiging dat hem daar een eigen, zij het dan ook bescheiden plaatsje wachtte. Ergens op dat grote schip was een ruimte die alleen aan hem toekwam; en hij zou er aan dek wandelen, over de reling hangen en de geweldige masten de gebolde zeilen zien torsen.

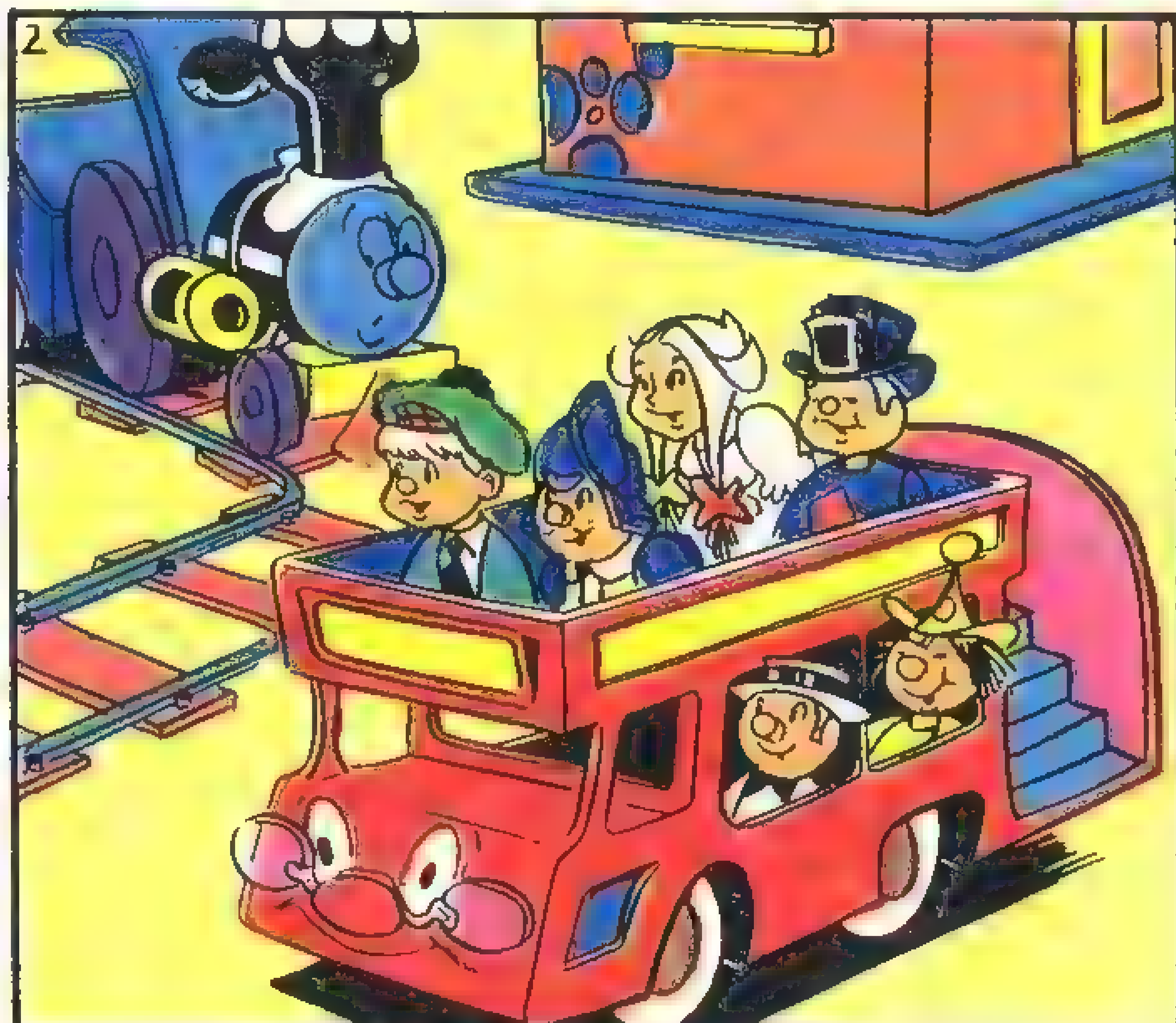
Wordt vervolgd

SPELEND

Hakkepuf de locomotief was bedroefd. Hij stond nu al een uur aan het station en niemand kwam om op reis te gaan. Hakkepuf hield van reizigers, dan was hij niet zo alleen. „Waar zou iedereen vanmorgen toch blijven?" vroeg hij zich af.

Ik blijf hier niet staan, dacht nij; als er toch niemand komt, ga ik de stad in. Maar hij was net onderweg, toen hij een nieuweling tegenkwam, Bertje Bus. Een heleboel passagiers reden met Bertje mee.

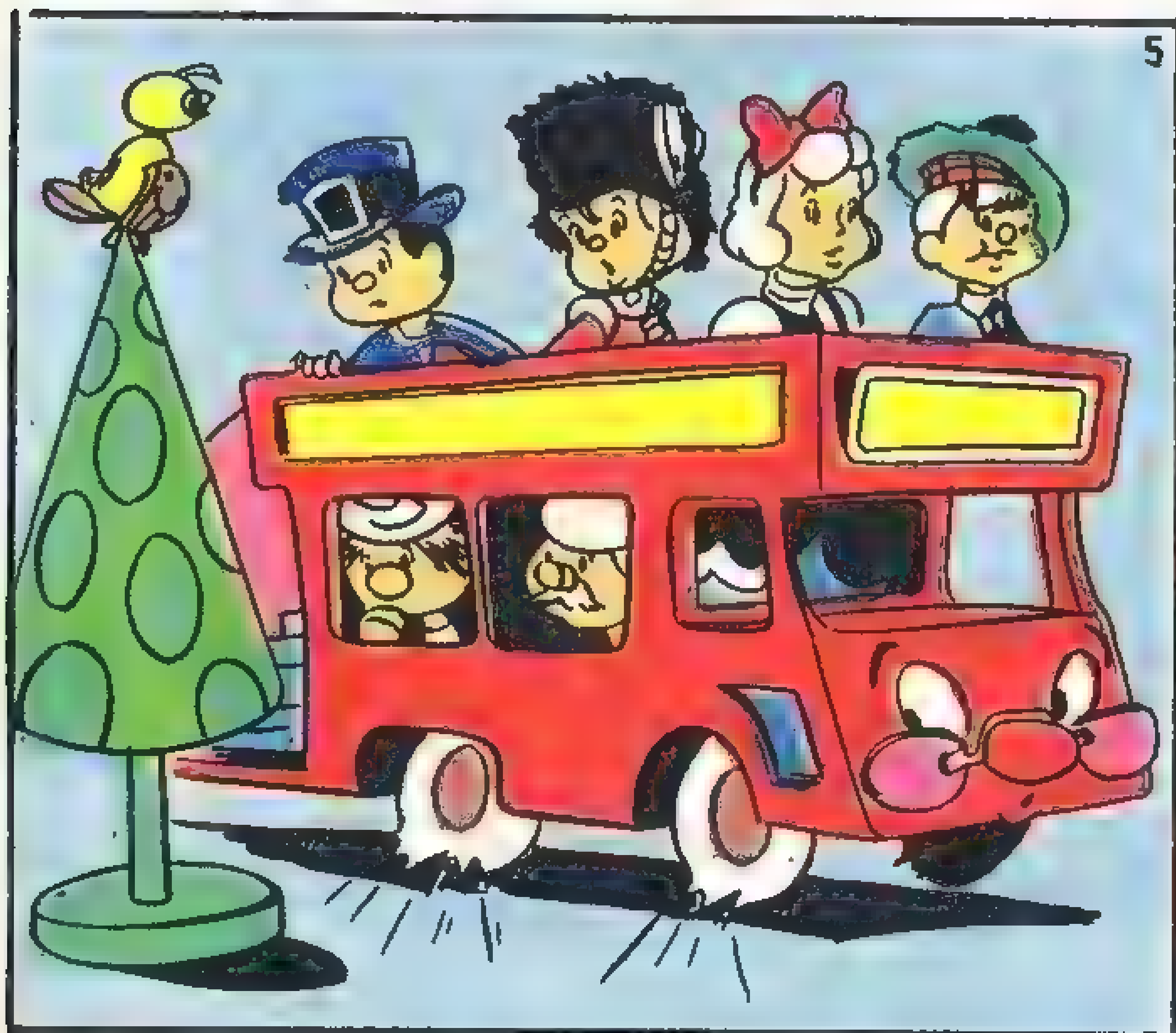
Als er niemand met mij meerijden wil, dacht Hakkepuf, dan rijd ik ook met Bertje mee. Hij stoomde gauw op naar de bushalte, waar Dollie en Tommie stonden te wachten. Het was eigenlijk erg gewaagd van Hakkepuf om uit de rails te lopen.

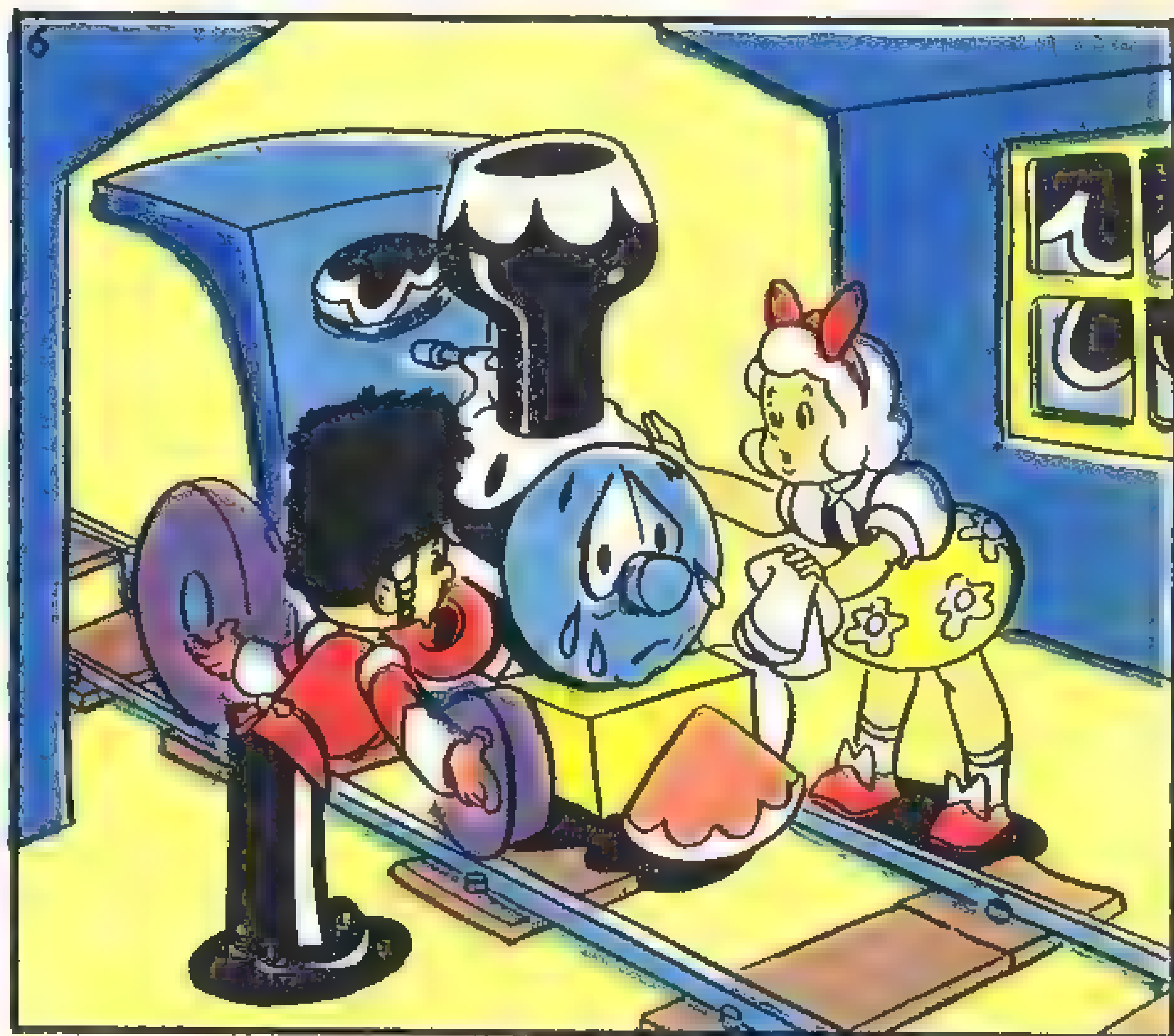
Locomotieven mogen alleen op de rails lopen, maar Hakkepuf was boos en teleurgesteld. Hij ging achter Tommie en Dollie staan bij de halte. Maar Tommie hield hem tegen. „Locomotieven kunnen niet met de bus mee," zei hij. „Heb je ooit zo iets gehoord?"

SPEELGOED

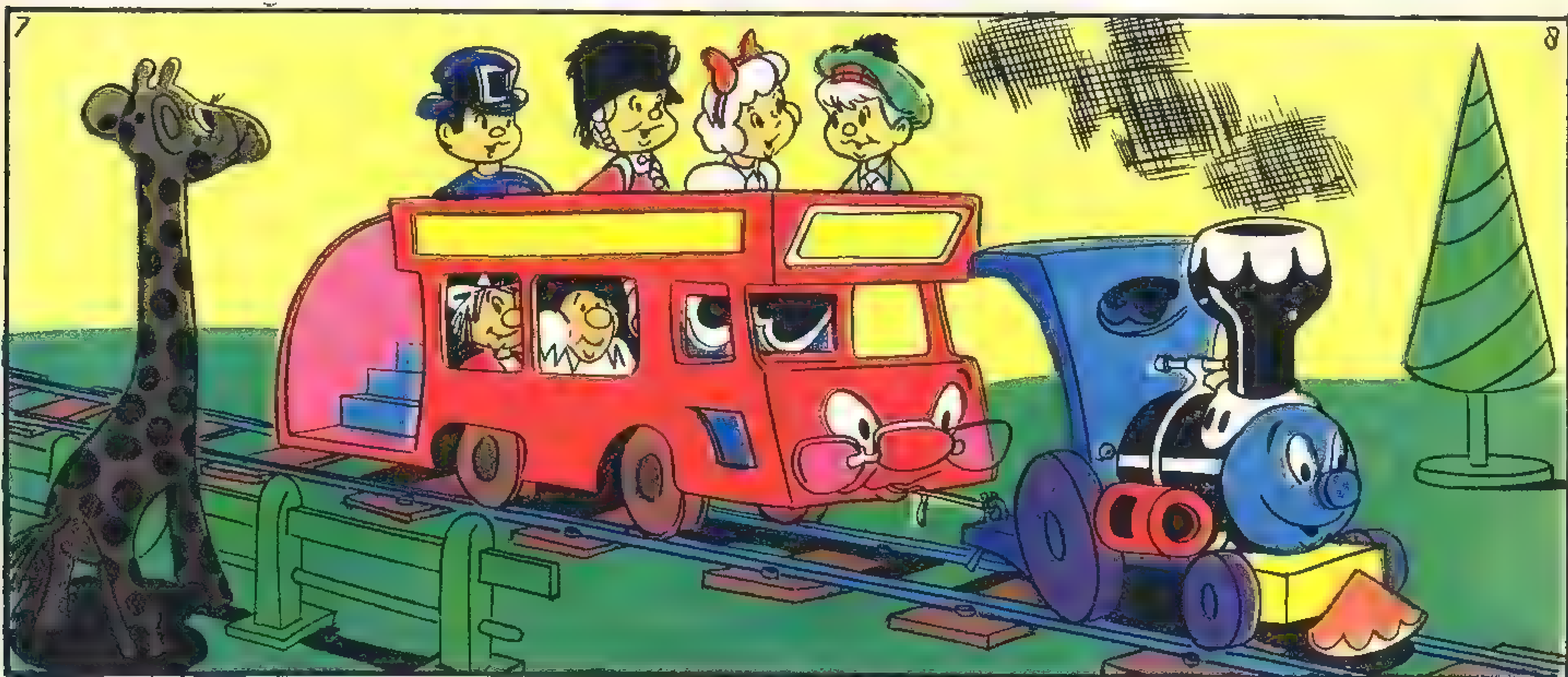

Toen zat Hakkepuf helemaal in de put. Bertje reed zonder hem weg. Maar autobussen hebben luchtbanden en die kunnen weleens leeglopen. Dat gebeurde Bertje nu ook. Hij hobbelde nog even verder en stond toen stil op straat.

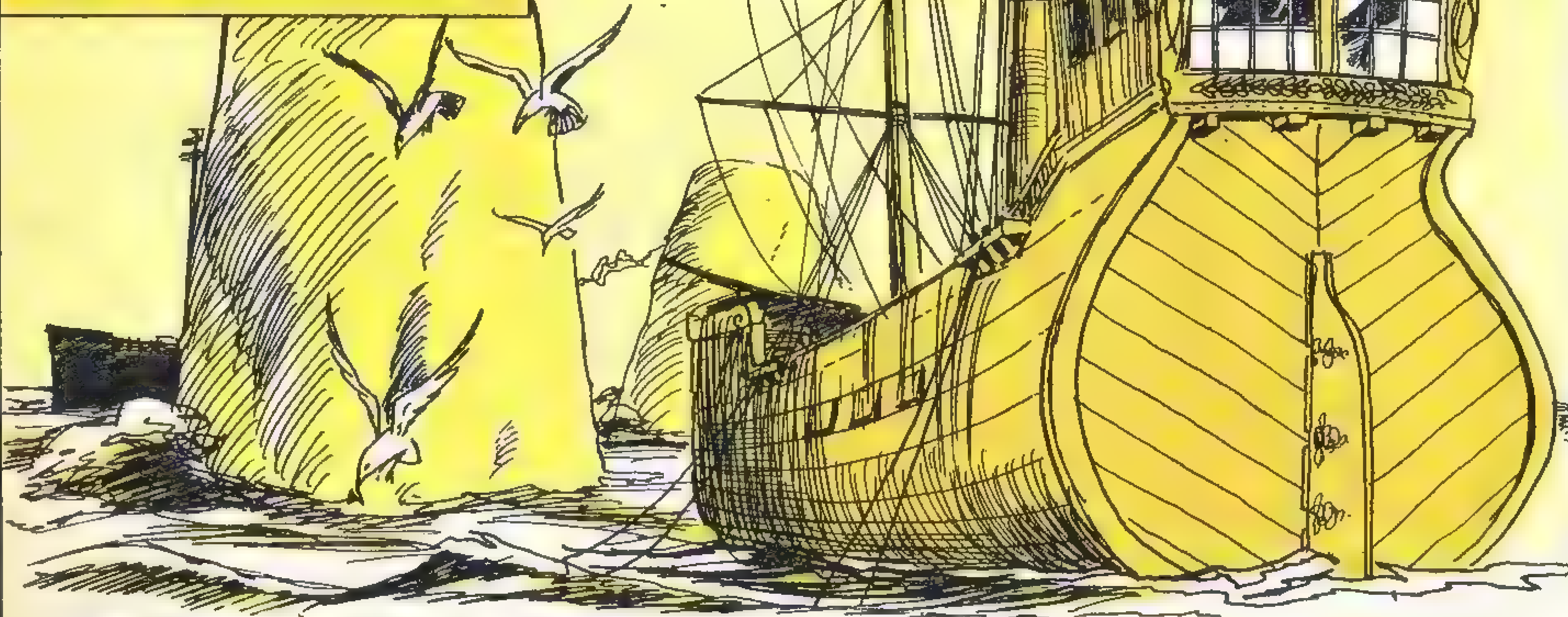
Niemand kon verder nu Bertjes banden gesprongen waren. Dollie en Tommie gingen vlug Hakkepuf halen, die in zijn loods stond te huilen. ,,Kom ons alsjeblieft helpen, Hakkepuf," zei Dollie. ,,Bertjes banden zijn gesprongen." ,,Ja, we hebben je dringend nodig," zei Tommie.

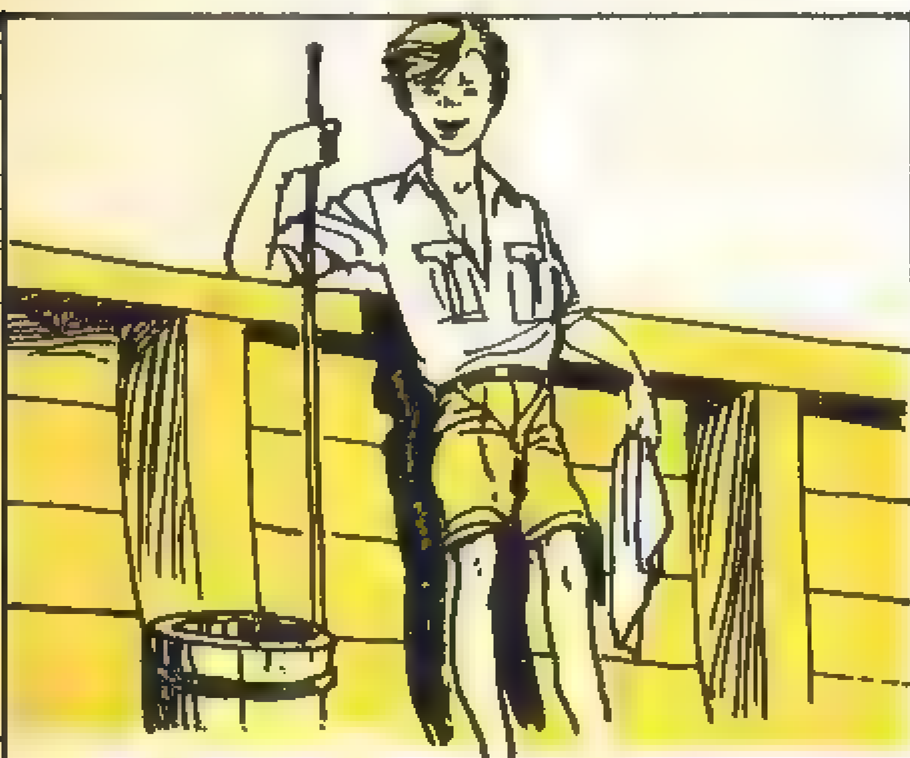
Hakkepuf was spoedig getroost. Tommie en Dollie veegden zijn tranen af en al gauw was hij klaar om te vertrekken; alleen moest hij nog eten. Een flinke zak cokes en daar pufte hij naar Bertje, die vol ongeduldige passagiers stond te wachten.

Tommie haalde de lege banden eraf en Bertje klom in de rails achter Hakkepuf. Toen begon Hakkepuf te trekken. Zo konden de passagiers toch met Bertje meerijden, maar Hakkepuf trok ze. Hij glom van trots. ,,Nu hebben we alle twee pret," zei hij.

Thore maakt een wereldreis

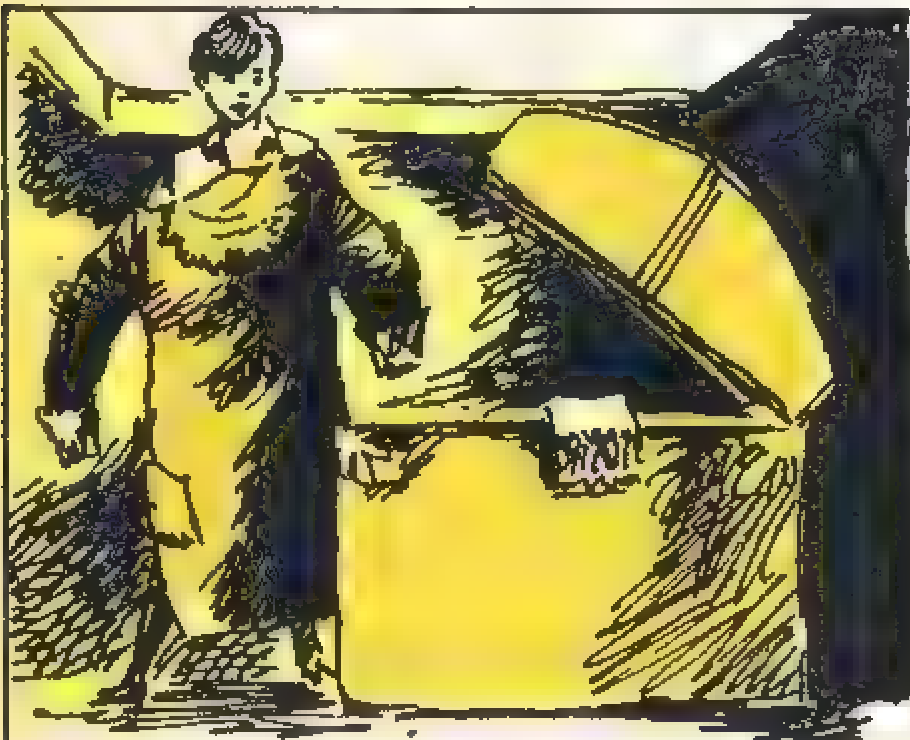
TOEN HET OUDE SCHIP EENMAAL GOED EN WEL VLOT WAS GEKOMEN, GING DE STUURMAN NAAR DE FALDUN TERUG OM MET DE KAPITEIN TE OVERLEGGEN WAT ZIJ VERDER MET HUN VONDST ZOUDEN DOEN. HET ZOU NIET GEMAKKELIJK ZIJN EEN OPLOSSING TE VINDEN. THORE BLEEF MET ENKELE MATROZEN AAN BOORD OM DE WACHT TE HOUDEN.

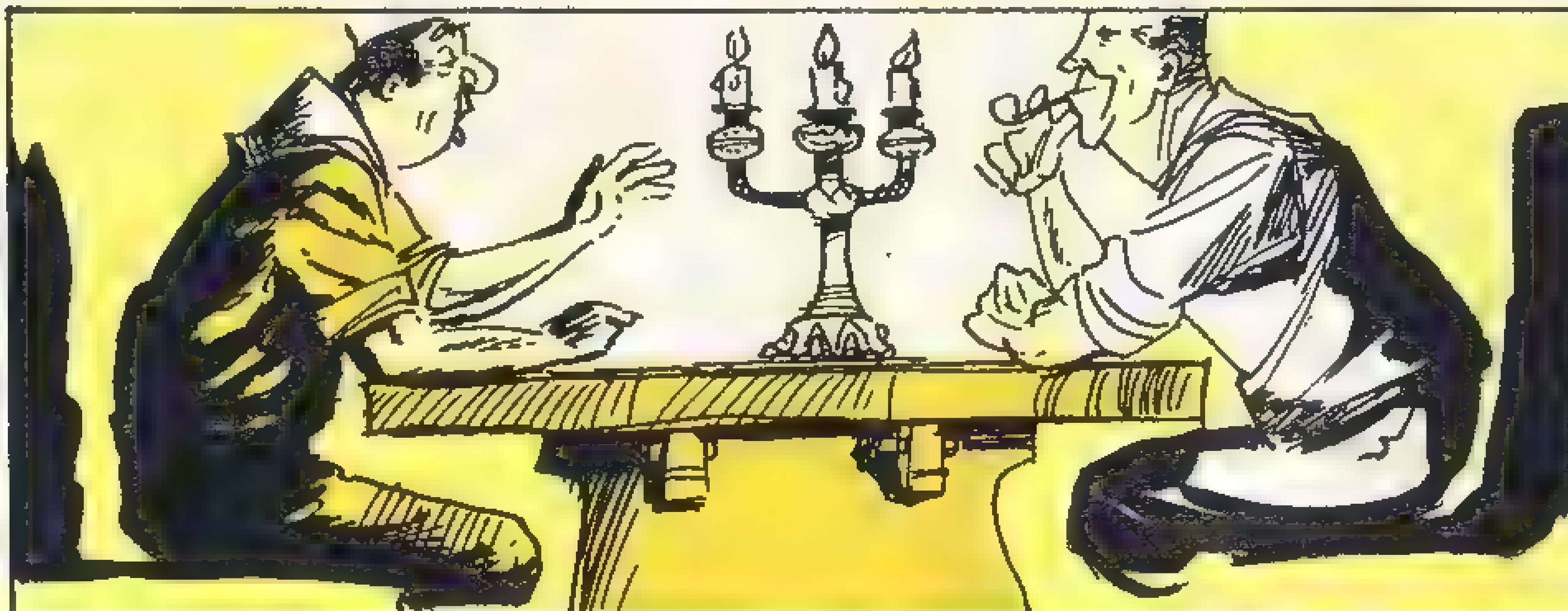
'S AVONDS GING HIJ NOG EENS EEN SPEURTOCHT HOUDEN DOOR HET GEHELE SCHIP.

IN HET RUIM ONTDEKTE HIJ DAT DE KISTEN NIET GESLOTEN WAREN. ER ZATEN KLEREN IN; DE MEESTE WAREN VERGAAN, ANDERE WAREN NOG EEN BEETJE DRAAGBAAR. HET ROOK ER NIET ERG FRIS...

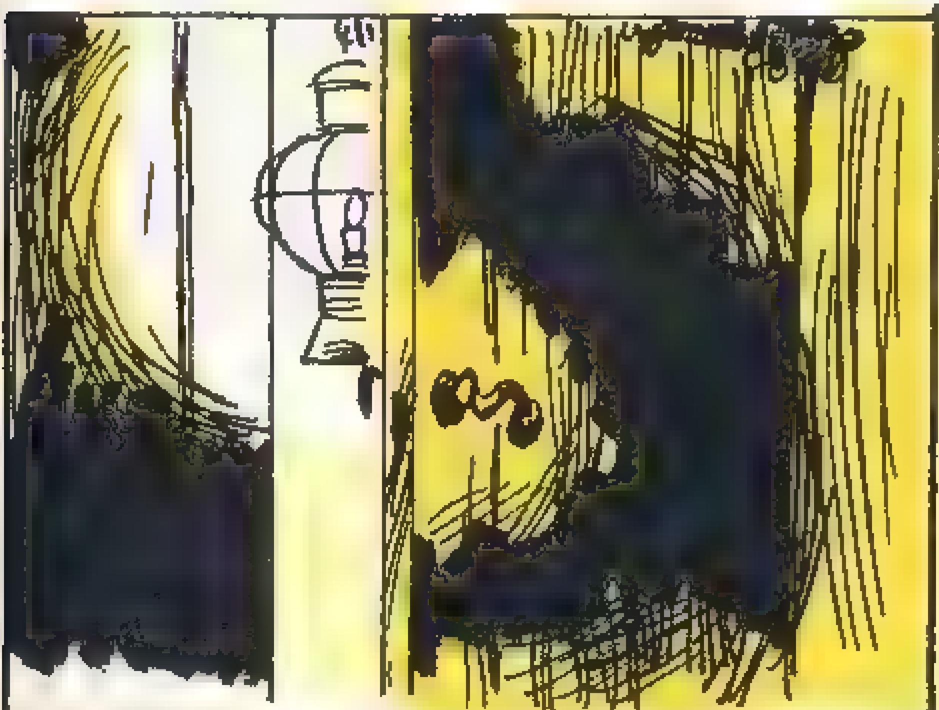
DE OUDE KLEREN BRACHTEN THORE OP EEN IDEE. HIJ ZOCHT WAT SPULLEN BIJ ELKAAR

EN BEGON ZICH TE VERKLEDEN. IN DE KAJUIT ZATEN INTUSSEN DE MATROZEN DIE DE WACHT HADDEN, MET ELKAAR TE PRATEN BIJ HET LICHT VAN ENKELE KAARSEN, WELKE ZIJ VAN DE FALDUN GEHAALD HADDEN.

MIDDEN IN EEN ZIN WERD EEN VAN DE MATROZEN ONDERBROKEN DOOR EEN ANGSTAANJAGENDE, HOLLE KREET. VERBAASD EN VERSCHRIKT VLOOG HIJ OVEREIND.

HIJ WERD ER NIET KALMER OP, TOEN HIJ ZAG DAT DE DEUR LANGZAAM WERD GEOPEND.

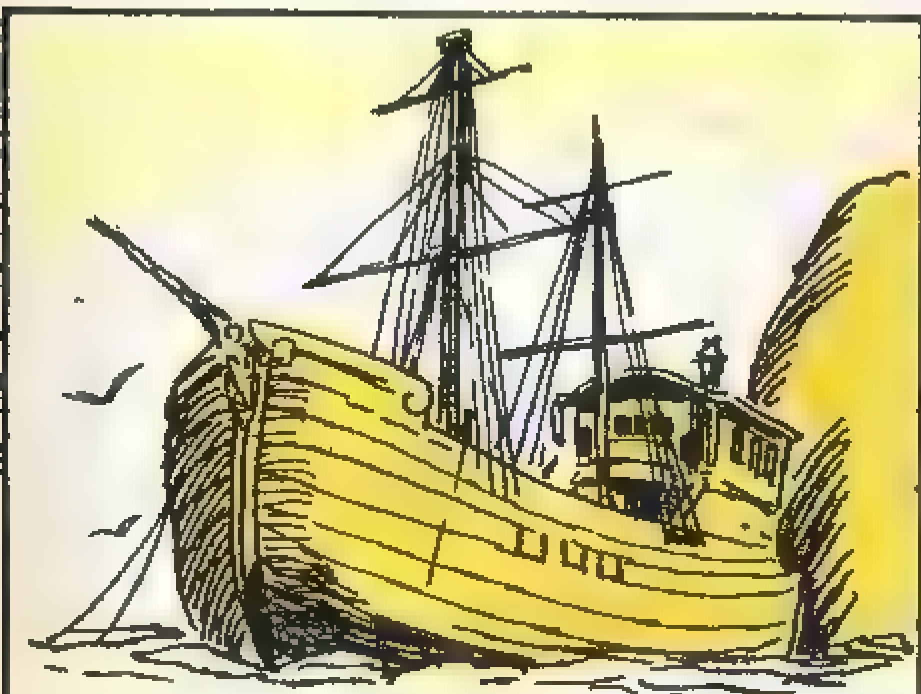
ONDER ONHEILSPELLEND GEPIEP GING DE DEUR STEEDS VERDER OPEN. EEN VREEMDE FIGUUR, GEKLEED IN EEN VERKLEURD GEWAAD, TRAD BINNEN. „WIE ZIJT GIJ?" KLONK HET HOL EN DREIGEND. „WAT ZOEKT GIJ OP MIJN SCHIP?" IN HET FLAUWE LICHT VAN EEN LANTAARN ZAG DE VREEMDE FIGUUR ER NOG DREIGENDER UIT.

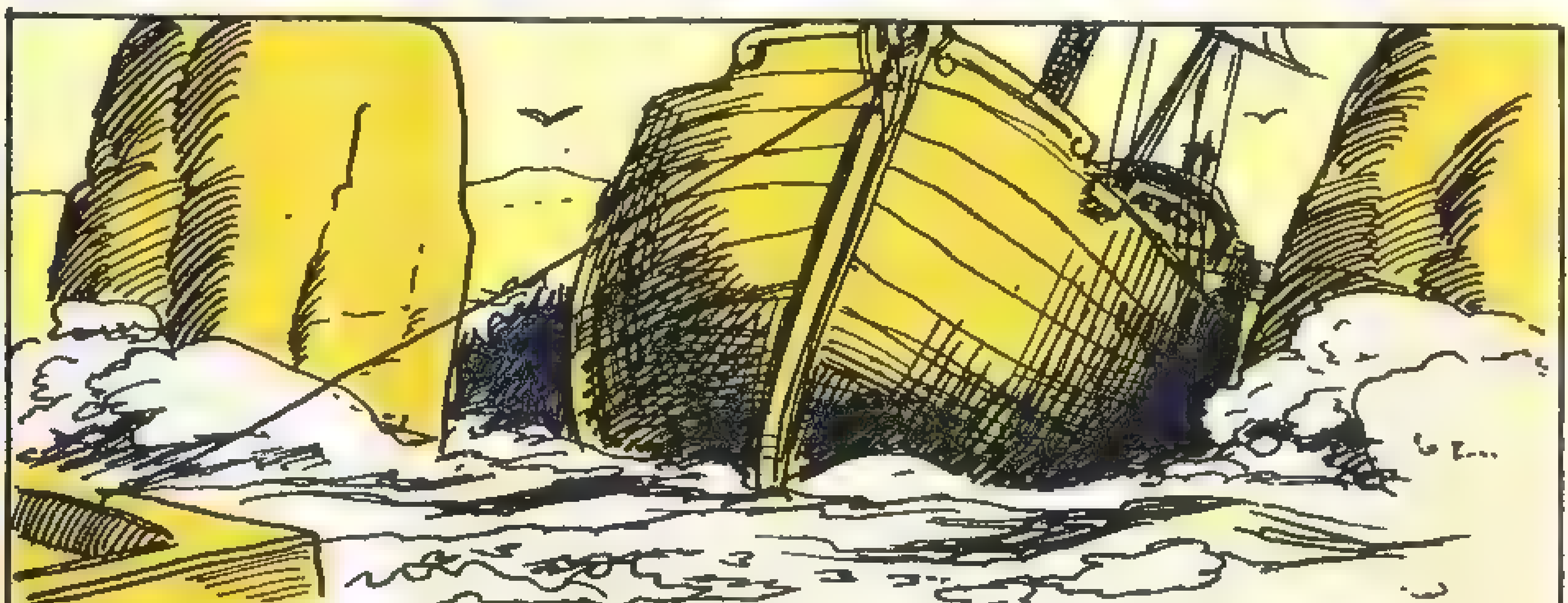
IN HUN SCHRIK EN ONTSTELDE VERBAZING SCHOTEN DE TWEE MATROZEN ONDER DE ZWARE TAFEL. PAS TOEN THORE ZIJN LACHEN NIET LANGER KON INHOUDEN,

ZAGEN ZIJ DAT HIJ HET WAS.

DE VOLGENDE MORGEN WERD HET WERK AL VROEG HERVAT. DE STUURMAN KWAM TERUG MET DE MOTORSLOEP.

DE KAPITEIN WILDE PROBEREN OF HIJ HET OUDE SCHIP OP SLEEPTOUW KON NEMEN. HET WAS NATUURLIJK DE VRAAG OF HET TEGEN DE REIS OP ZEE BESTAND ZOU ZIJN, MAAR HET WAS TOCH DE MOEITE WEL WAARD OM HET TE PROBEREN.

De man van staal

ER ONTSTOND GROOT TUMULT OP DE MARKT, WAAR DE KIPPEN ALLE KANTEN UITFLADDERDEN.

PAS OP, ONZE GEIT GAAT ER VANDOOR, TED.

DIRECT ZIJN WE ALLES KWIJT WAT WE NET INGEKOCHT HEBBEN.

PAK JIJ DE KIPPEN, ARCHIE GAAT DE GEIT WEL ACHTERNA.

ARCHIE RENDE DE GEIT NA, TERWIJL TED EN KEN LINKS EN RECHTS PROBEERDEN DE VERSCHRIKTE KIPPEN WEER IN DE MAND TE STOPPEN.

ERGER WAS, DAT DE GEIT IN ZIJN VAART ALLES OMVERLIEP.

MAN VAN STAAL, GRIJP GAUW DIE WOESTE GEIT!

OPEENS, TOEN DE GEIT ARCHIE ZAG, KEERDE HIJ OM EN WILDE HEM STOTEN.

DE MAN VAN STAAL IS NIET BANG! STILSTAAN!

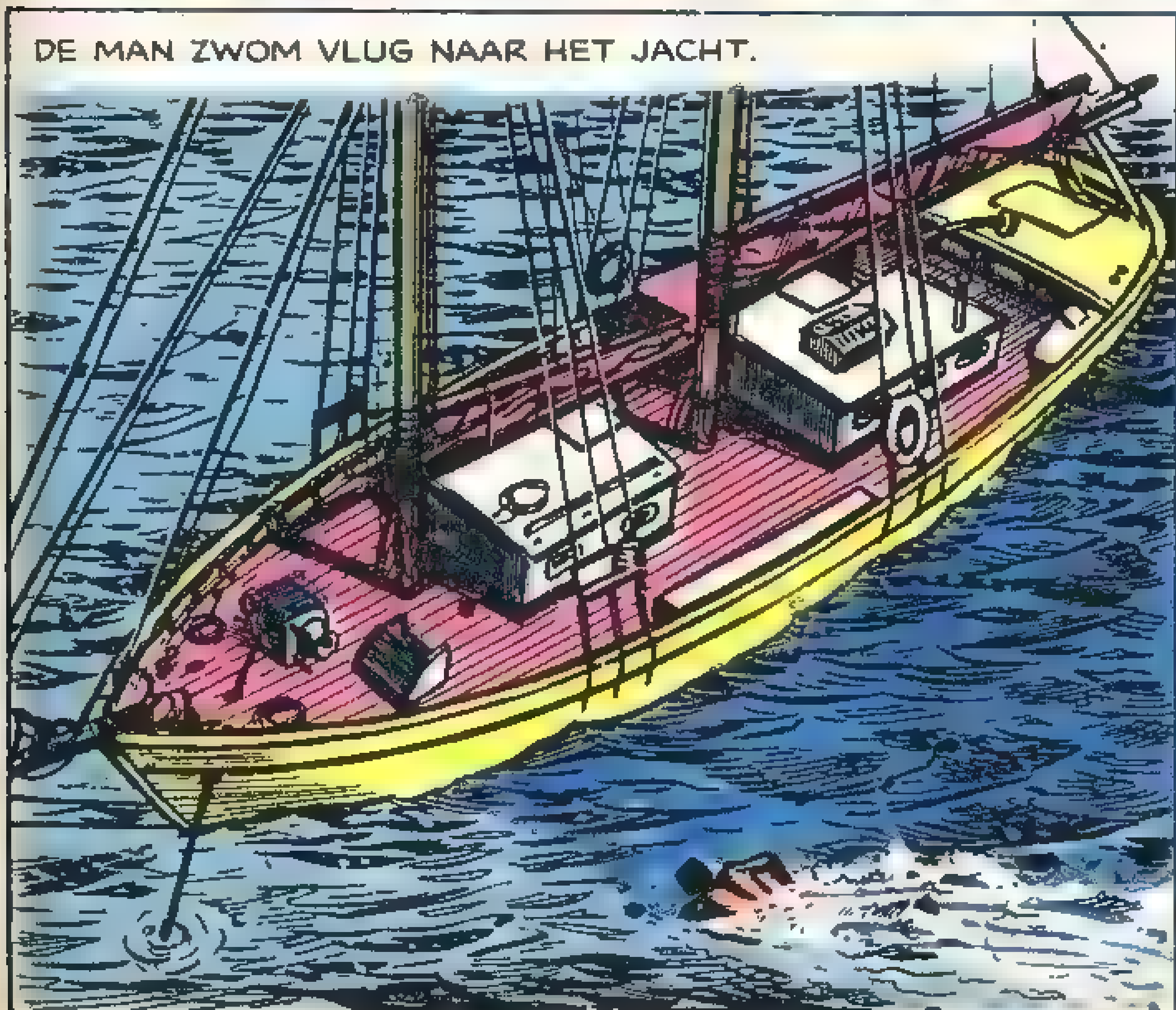

DE BOTSING MET DE GEIT DEED ARCHIE NIETS, MAAR VERSUFTE DE GEIT, DIE ZICH DAARNA KALM LIET WEGLEIDEN.
GELUKKIG, DAT LASTPAK HEBBEN WE. ZOU KEN ALLE KIPPEN NU TERUG HEBBEN?
ARCHIE

KEN HAD INTUSSEN NOG NIET VEEL SUCCES GEHAD.
IK KRIJG ZE NOOIT TE PAKKEN. ARCHIE, HELP ME EENS EEN HANDJE. EN GAUW OOK...
ARCHIE

ARCHIE BOND DE GEIT VAST EN GING OP KIPPENJACHT.
ZIEZO, DAT IS DE EERSTE!
DE MAN VAN STAAL IS ZO GROOT ALS EEN BOOM.

INTUSSEN BEGAVEN PATCH EN DAGUSTA ZICH AAN BOORD VAN EEN MOTORBOOT.
DOOR DIE KIPPEN LOS TE LATEN HEBBEN WE EEN FLINKE VOORSPRONG.
WE KUNNEN NU WEL ZEKER ZIJN, DAT DIE TWEE ONS NIET ACHTERNA ZULLEN KOMEN OP ZOEK NAAR DAT VLIEGTUIG.

DAGUSTA GAF EEN DUIKER FLUISTEREND OPDRACHT.
TAGI, JE WEET WAT JE TE DOEN STAAT, HÈ?
REKEN MAAR!

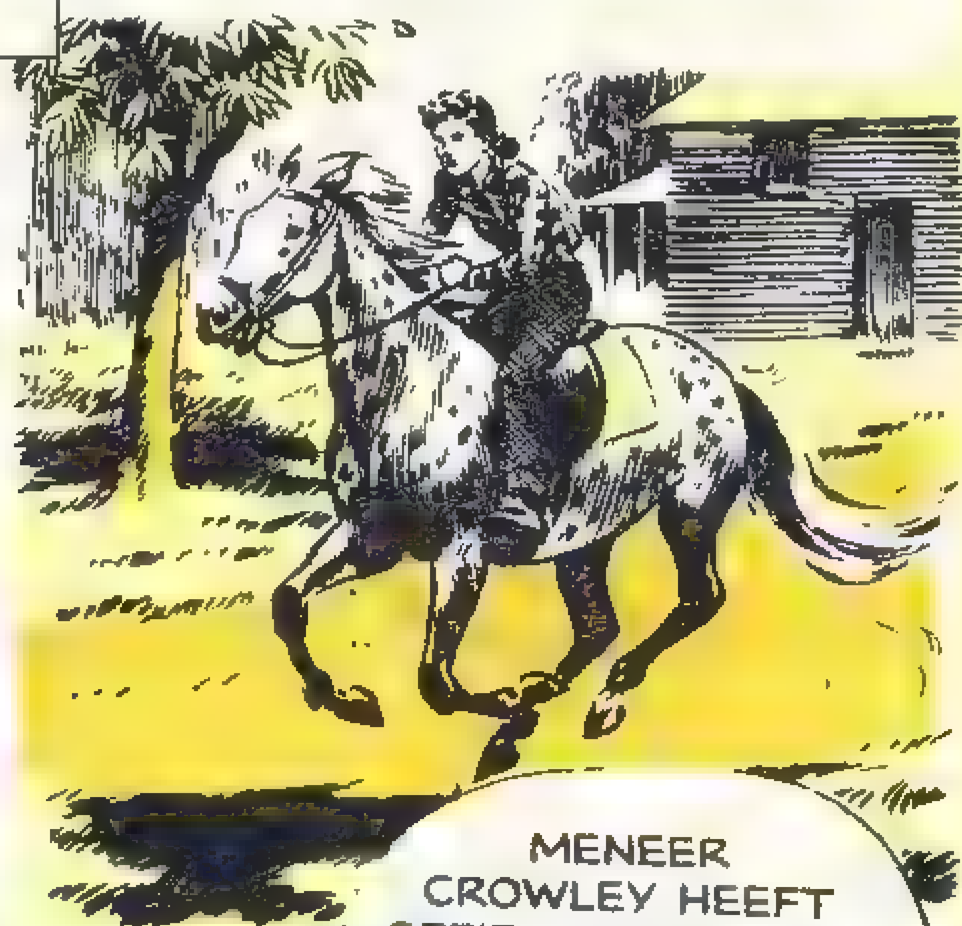

DE MAN ZWOM VLUG NAAR HET JACHT.

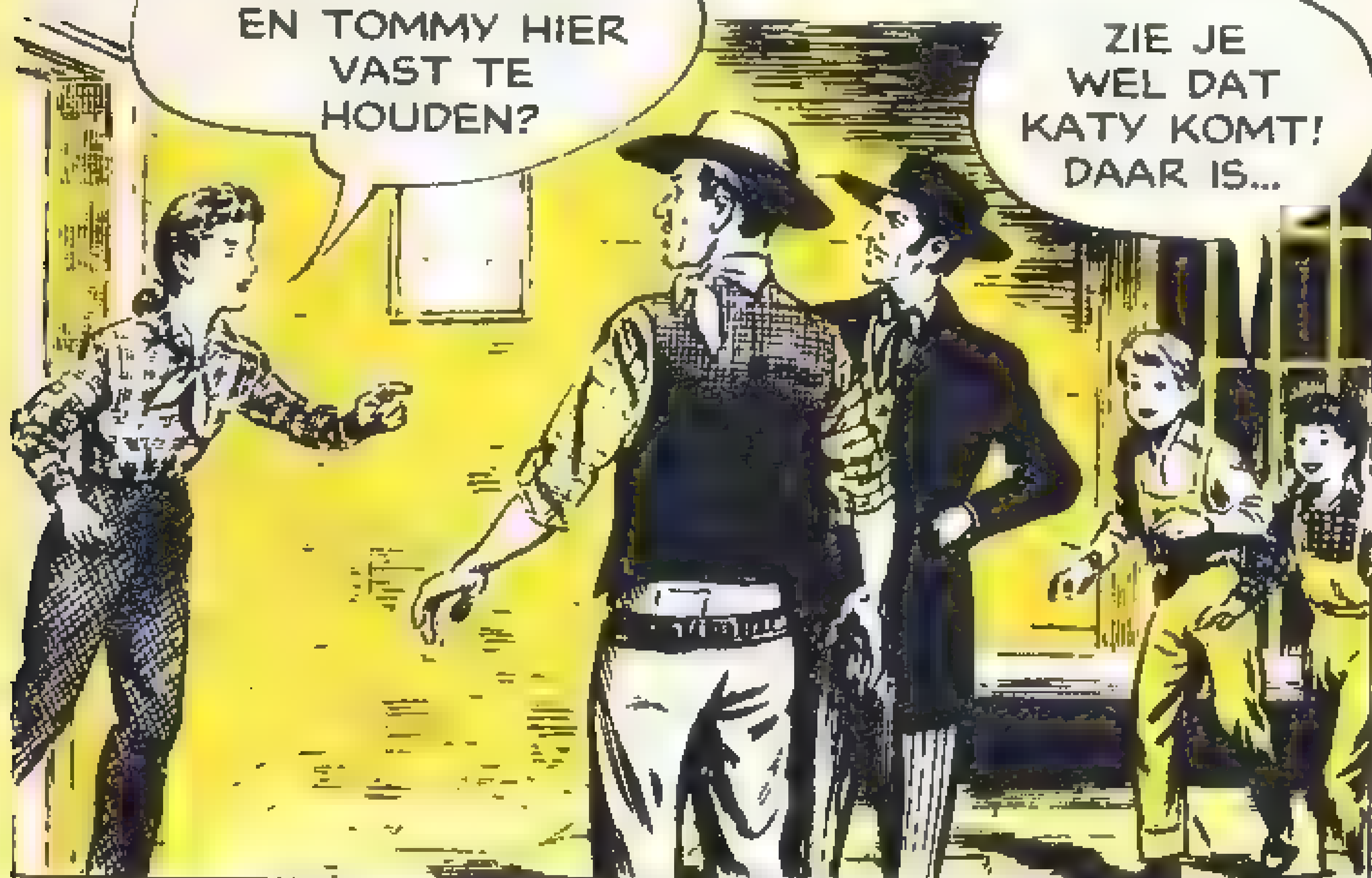

HIJ ZWOM OM HET JACHT HEEN TOTDAT HIJ BIJ DE ANKERKETTING KWAM.
DAGUSTA IS SLIM MAN. VOORDAT DE MANNEN VAN DE MARKT KOMEN, DRIJFT DE STROOM HUN JACHT NAAR ZEE...

Katy knapt het wel op

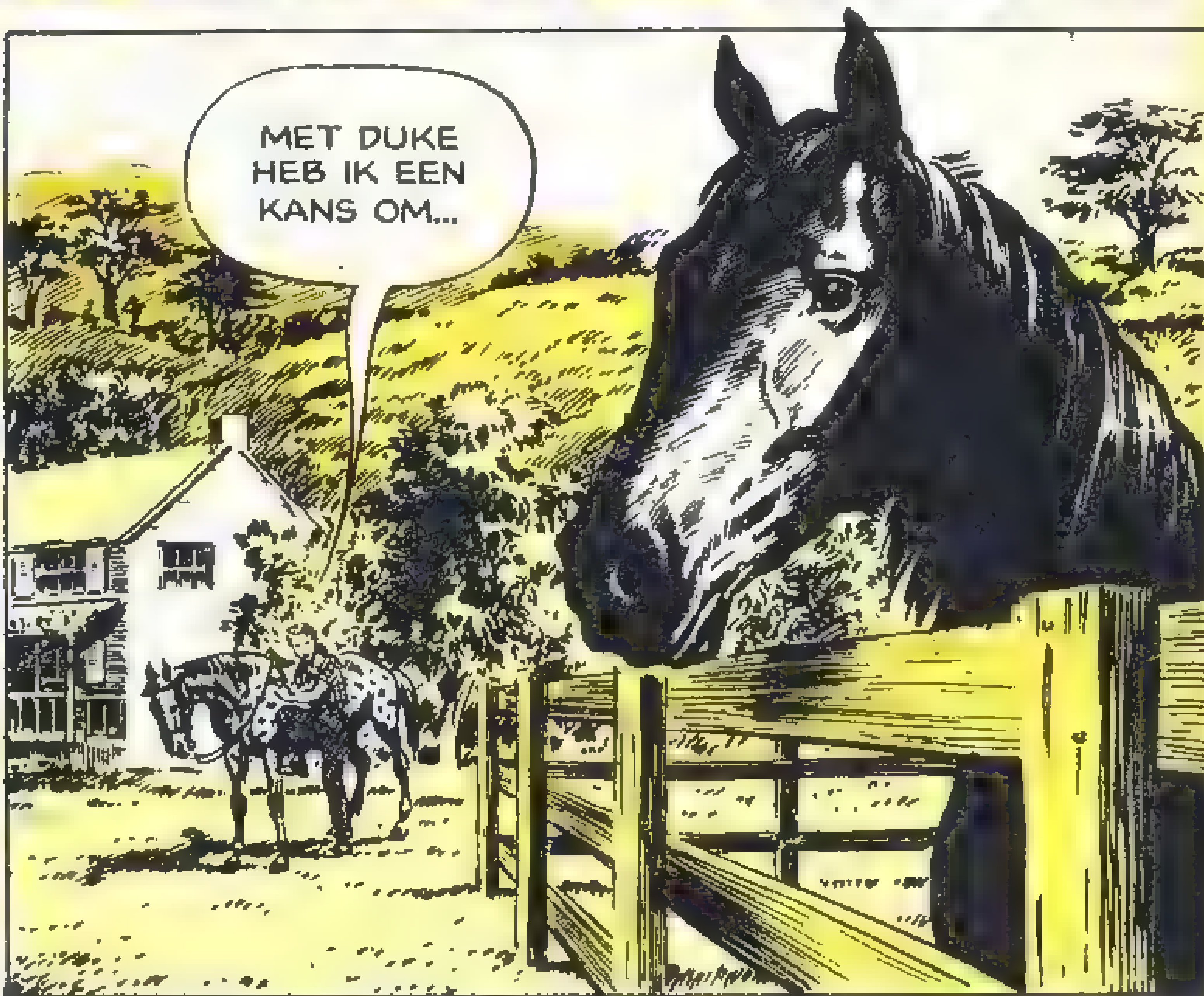
AL WAS KATY OVERTUIGD VAN DE ONSCHULD VAN DE KINDEREN, ZE WAS BANG DAT MEN CROWLEYS BESCHULDIGING ZOU GELOVEN WELK BEWIJS HAD ZE? ZE BEGREEP DAT HET EEN NIEUWE POGING VAN CROWLEY WAS OM HEN VAN DE OLMENHOVE TE VERDRIJVEN. EN JUIST NU BEREIDDE ZIJ DUKE VOOR OP DE GROTE WEDSTRIJDEN, WAAROP ZE EEN PRIJS HOOPTE TE WINNEN DIE DE OLMENHOVE ZOU KUNNEN REDDEN.

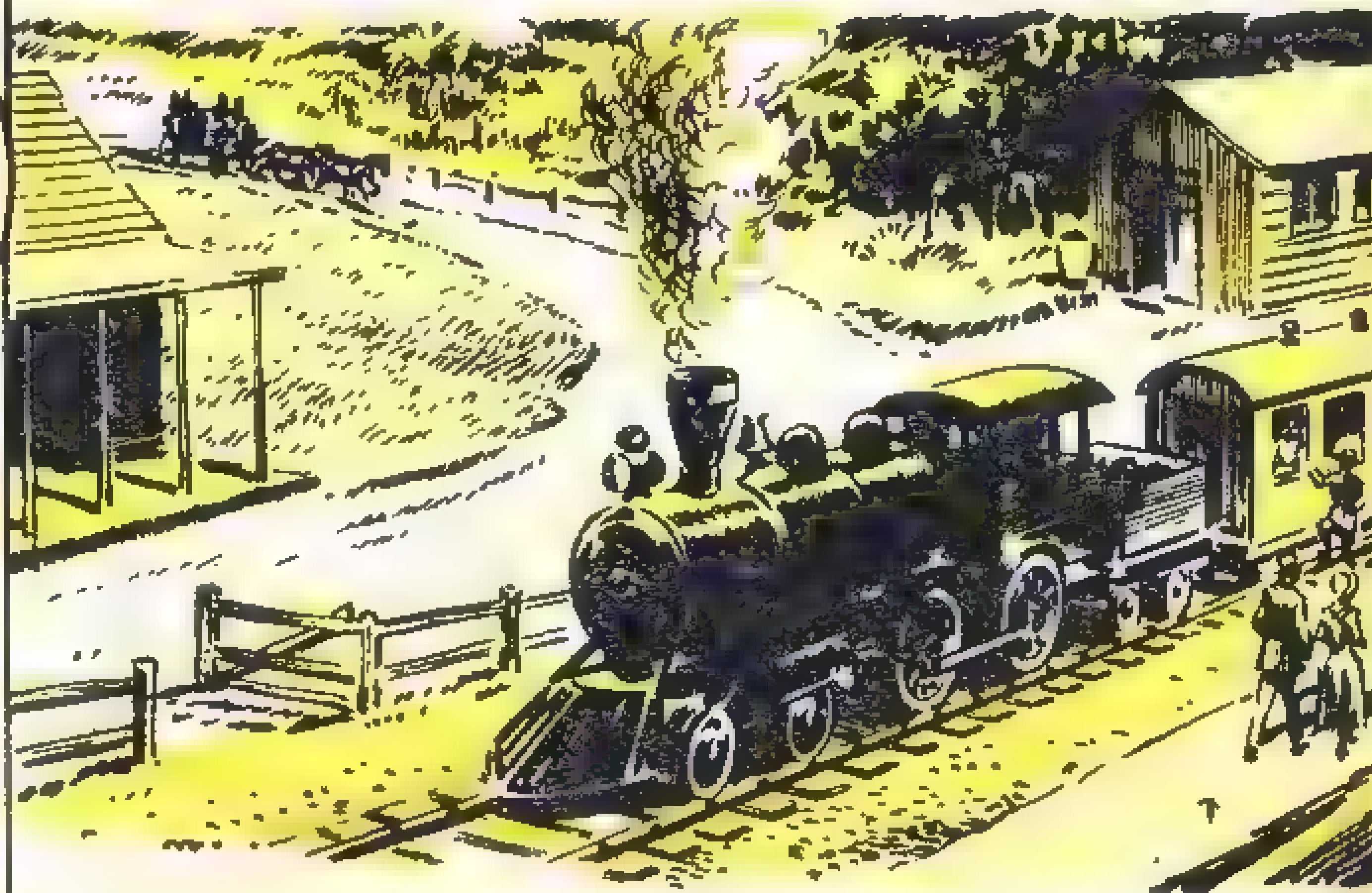

3

De geheimzinnige professor Brand

door Mary Fitt

KORTE INHOUD: *De wezen Marjan en Peter Arends krijgen in Sjanghai, waar zij bij de familie Dupré wonen, bezoek van professor Brand. Deze wil zijn oudoom Theophilus opsporen, die lang geleden bij de opiumbestrijding in China is verdwenen; zijn enige aanwijzing is de helft van een kaart, waarvan de jonge Arendsen de andere helft hebben. De volgende dag stuurt hij zijn bediende Li Wen-fan met een auto om Marjan en Peter te halen voor verdere besprekingen over de kaart.*

De Chinees nam haar bij de hand. ,,Deze kant uit," fluisterde hij. Ze kwamen door verschillende kleine kamertjes, die dienst deden als opslagplaats. Het was er halfduister, maar af en toe vingen ze een glimp op van een bronzen boeddhabeeld, oud meubilair of ivoren beeldjes. Er hing een vreemde, weeë lucht, die eerst zo zwak was, dat ze hem niet eens herkenden. Toen stond Peter ineens met een ruk stil.

,,Opium!" zei hij. ,,Het ruikt hier net als de gedroogde bol in het kastje van vader!"

Li Wen-fan duwde hen zachtjes verder. Ze beklommen een steile trap, die uitkwam op een afgesloten deur. De glimlach was nu van het gezicht van de Chinees verdwenen. Hij opende de deur en stiet de kinderen naar binnen.

Het was een kaal vertrek, waarin slechts enkele stoelen en een divan stonden. Op een van de stoelen zat professor Brand. Hij was aan handen en voeten gebonden en zijn baardige gezicht ging voor het grootste deel schuil achter een smerige doek. Zijn groene ogen stonden wijd open en hij keek de kinderen aan met een blik vol doodsangst.

Li Wen-fan strekte zijn hand naar Marjan uit.

,,Geef hier die landkaart," beval hij.

Het meisje verzamelde al haar moed.

,,Nee," antwoordde ze kortaf.

De Chinees zei niets. Hij liep naar de stoel waarop de professor zat vastgebonden en boog zich over hem heen. Een ogenblik vreesde Peter dat hij de weerloze man zou slaan, maar in plaats daarvan maakte hij de doek voor de mond van de professor los.

,,Zeg haar dat ze me de landkaart moet geven," zei hij. ,,Vertel haar wat er gebeurt, als ze blijft weigeren!"

Hij sprak op bijna vriendelijke toon, maar er lag een duistere dreiging in zijn woorden. De professor staarde Marjan verwilderd aan.

,,In vredesnaam, geef hem wat hij vraagt!" stiet hij uit. ,,Ik vind het verschrikkelijk dat ik jullie in deze toestand heb gebracht, maar voorlopig zijn we aan de genade van die man overgeleverd!"

Marjan aarzelde. Ze keek om en haar blik ontmoette die van Peter.

,,Niet geven," zei die fel. ,,Ze kunnen ons niets doen. Mevrouw Dupré zou het hotel opbellen. Als ze haar vertellen, dat we niet zijn aangekomen, gaat de politie

naar ons zoeken en ze vinden ons vast!"

Li Wen-fan glimlachte.

„Reken daar maar niet op," zei hij. „We hebben op alles gerekend. Hier zoeken ze jullie nooit. Wees dus verstandig en geef me die kaart."

Hij keek Marjan nogmaals strak aan en het meisje durfde niet meer te weigeren. Ze haalde de lap zijde te voorschijn en overhandigde die aan de Chinees.

„Prachtig," knikte Li Wen-fan tevreden. „Ik laat jullie nu even alleen. Probeer niet te vluchten; de deur is op slot en je zou in geen geval de straat bereiken."

Hij wendde zich tot de professor.

„Moet ik u de doek weer voorbinden? Of zult u uw tong op een verstandige manier gebruiken, terwijl ik me terugtrek?"

De professor boog het hoofd. De Chinees glimlachte en verdween geruisloos.

„Vertel haar wat er gebeurt, als ze blijft weigeren!"

Toen de deur achter Li Wen-fan in het slot viel, keek Marjan professor Brand vragend aan.

„Wat bedoelde hij?"

„Hij wil dat ik jullie vertel wat hij van plan is en jullie duidelijk maak dat je je verzet moet opgeven," zei de professor. „Het eerste kan ik natuurlijk doen. Wat het tweede betreft — je zult zelf wel begrijpen dat alle verzet nutteloos is. We zijn in zijn macht."

„Maar wat is die man dan met ons van plan?" vroeg Peter kwaad. „Hoe lang wil hij ons hier gevangenhouden?"

„We zijn in handen van een bende misdadigers gevallen," verklaarde de professor. „Ik weet niet wie zij zijn of in wiens opdracht zij handelen. Maar één ding staat vast. Ze hadden twee redenen om me naar China te lokken. De schurken wilden zich op me wreken, omdat ik hen met mijn onderzoekingen op het gebied van de opiumhandel in de wielen heb gereden, juist zoals mijn oudoom. Zij willen zich ook meester maken van de schat. Ze wisten dat hij bestond, maar ze konden hem niet vinden. Daarom hadden ze die landkaart van jullie nodig."

Peter maakte een ongeduldig gebaar.

„Maar nu hebben ze wat ze zochten. Waarom kunnen we nu niet naar huis?"

„Ze hebben andere plannen met ons," hernam de professor. „De schurken willen mij meenemen als ze de schat gaan zoeken. Maar ik spreek heel slecht Chinees, zoals je weet. Daarom hebben ze jullie ook nodig, als tolken. Zonder jullie kunnen ze niet met mij spreken."

„Nemen ze ons mee de Jangtse op?" vroeg Marjan verschrikt.

Professor Brand knikte peinzend.

„Hoe het precies zal gaan, weet ik net zo min als jullie. In ieder geval zullen we de tocht gedeeltelijk per schip maken, veronderstel ik. Als het donker is, is het niet moeilijk voor hen ons aan boord te smokkelen."

„Maar dan lopen ze immers de politie in de armen!" riep Marjan uit. „Mijnheer Dupré zal natuurlijk vragen alle stoomboten in de gaten te houden."

„Ze zullen ons heus niet aan boord van een passagiersschip brengen," zei de professor. „Zo dom zijn ze niet. Opiumsmokkelaars weten precies hoe ze buiten bereik van de politie moeten blijven."

Peter slaakte een kreet.

„Dan is dit huis dus een geheime opslagplaats van opium!" riep hij uit. „Ik rook die gemene lucht al toen we binnenkwamen."

De professor knikte rustig.

„Inderdaad," zei hij.

„Maar je mag toch geen opium gebruiken?" merkte Marjan op. „Dat is toch bij de wet verboden?"

„Natuurlijk," antwoordde professor Brand met een trieste glimlach. „Daarom levert de handel juist zoveel geld op. Hoe moeilijker je iets kunt krijgen, des te meer wordt ervoor betaald. Maar laten we voor-

„Voorlopig zit er niets anders op dan de bandieten hun zin te geven," zei Peter.

zichtig zijn met wat we zeggen. We mogen wel aannemen dat elk woord van ons wordt afgeluisterd."

Nauwelijks had hij dit gezegd, of de deur ging open en Li Wen-fan trad binnen.

„Uitstekend!" zei hij tegen de professor. „U hebt uw tong verstandig gebruikt. Maar nu moet ik u de doek weer voorbinden. Misschien zou u anders straks minder verstandig worden."

De professor protesteerde krachtig, toen de Chinees het vod weer om zijn hoofd bond. In Peter en Marjan doofde de laatste hoop als een nachtkaars uit.

HOOFDSTUK 2

Toen Li Wen-fan de professor weer het zwijgen had opgelegd, nam hij de kinderen mee naar een ander vertrek. Het had geen vensters; alleen was hoog in een der muren een ventilator aangebracht. Er hing een doordringende, ziekmakende, weeë lucht en het was aardedonker.

Nadat de Chinees weer was verdwenen, gingen de kinderen voorzichtig hun nieuwe gevangenis verkennen. Peter beklopte de wanden en tastte de vloer af in de hoop een losse plank te vinden, maar zijn pogingen waren vergeefs.

„We komen er nooit uit," zei hij eindelijk mismoedig. „Maar die schurk van een Li Wen-fan heeft ons in ieder geval niet vastgebonden, zoals die arme professor Brand. . ."

„Daar schieten we niet veel mee op," antwoordde zijn zusje. „Alles wat we kunnen doen is wachten totdat de politie ons vindt!"

„Dan kunnen we wachten tot we een ons wegen!" Peter zuchtte diep. „Sjanghai is een ontzettend grote stad. Ze kunnen moeilijk alle huizen gaan doorzoeken!"

Marjan stommelde in het donker rond.

„Hier ligt een oude matras," klonk haar stem. „Ben jij ook zo moe, Peter?"

„Een beetje," bekende hij. Ze gingen dicht naast elkaar op de matras zitten. Het scheen dat ze zich tegelijk herinnerden dat er waarschijnlijk nog steeds naar alles wat ze zeiden werd geluisterd, want ze lieten als bij afspraak hun stemmen dalen tot een zacht gefluister.

„Voorlopig zit er niets anders op dan de bandieten hun zin te geven," zei Peter. „Misschien krijgen we later een kans om te ontsnappen. Alleen begrijp ik niet wat ze aan ons hebben. Ze hebben de landkaart en de professor te pakken — van ons hebben ze verder niets dan last!"

„Ik denk dat ze ons niet durven achterlaten," zei Marjan. „Als ze ons niet meenamen, konden we regelrecht naar de politie lopen en alles vertellen. Ze nemen ons alleen maar mee de Jangtse op om te voorkomen dat de politie hen een eind stroomopwaarts staat op te wachten. . ." Ze zocht in het donker naar de hand van haar broer. „Maar misschien zal de politie dat toch wel doen. Mijnheer Dupré heeft natuurlijk al lang ontdekt dat we zijn verdwenen!"

Peter schudde moedeloos het hoofd.

„De politie weet immers niet dat zij de rivier in de gaten moet houden. Als ze ons gaan zoeken, dan keren ze eerst heel Sjanghai ondersteboven. Volgens mij laten ze de schurken op de Jangtse rustig door hun vingers glippen."

„Vast niet," hield Marjan hardnekkig vol. „Ik heb altijd gehoord dat de politie de havens ieder ogenblik van de dag in de gaten houdt."

„Misschien," zei Peter zonder veel hoop.

„En vergeet niet, dat wij tweetjes erg in het oog lopen," vervolgde Marjan. „Twee blanke kinderen tussen al die Chinezen, dat is verdacht!"

„Misschien. . ." Peter dacht enkele ogenblikken na. Toen zei hij: „Weet je wat ik denk?"

Marjan slikte iets weg.

„Ik ben bang van wel," fluisterde ze.

„We moeten erop voorbereid zijn," zei Peter kalm. „Als de bandieten erin slagen ons langs de havenpolitie te smokkelen, komen we nooit meer terug. Ze zullen zich op de een of andere manier van ons ontdoen. Ze kunnen zich niet veroorloven ons weer te laten lopen."

Marjan veegde met haar hand langs haar ogen.

„Ja. . . Daarom moeten we zo gauw mogelijk proberen te ontsnappen. Anders gooien ze ons misschien in het water!" Ineens sloeg haar stemming om. „Peter, ik heb een idee!"

„Voor de dag ermee," zei haar broer nieuwsgierig.

„We moeten de bandieten proberen wijs te maken dat we iets over de landkaart weten. Iets dat zo belangrijk is, dat ze de schat nooit zullen vinden, als we het hun niet vertellen. . ."

„Hm!" zei Peter. „En hoe denk je hen ervan te overtuigen, dát we iets weten?"

Marjan giechelde.

„We zouden kunnen zeggen, dat vader het ons verteld heeft. Hij kan het hebben gehoord van de man, die vóór hem voor de zijdemaatschappij in Hongkong heeft gewerkt, en die had het op zijn beurt van de bediende van professor Brands oudoom gehoord. Dat klinkt heel geloofwaardig, vind ik!"

De stem van Peter klonk al heel wat opgewekter.

„We kunnen het in ieder geval probe-

. . . wreef de vrouw een vettig goedje in hun haar en kapte het op de manier die onder Chinezen gebruikelijk is.

ren. Maar wanneer komen we met dat verhaal voor de dag?"

Marjan drukte zijn hand.

„Laat dat maar aan mij over, broertje. Ik wacht totdat ik mijn kans schoon zie, en dan. . ."

Toen ging de deur open.

Een Chinese vrouw kwam binnen. Ze had een lamp bij zich, die ze op de grond neerzette alvorens de deur achter zich te sluiten. Over haar andere arm droeg ze een stapeltje blauwe kleren. Ze maakte een buiging en glimlachte, waarbij haar kleine, hagelwitte tanden te zien waren. Daarna legde ze de kleren op de matras tussen Peter en Marjan in. Het waren Chinese kleren voor een jongen en voor een meisje.

„Jullie moeten dit aantrekken," zei ze. „Ik zal je erbij helpen. Daarna smeer ik jullie gezichten in met deze crème." Ze liet een potje zien met een soort licht gekleurde zonnebrandolie. „En jullie haar is niet donker genoeg. Daar heb ik een ander potje voor. Wie van jullie wil het eerst?"

Peter duwde haar achteruit.

„Daar voel ik niets voor!" zei hij woedend. „Ik wil die rommel niet op mijn gezicht hebben en die kleren kunt u ook houden. Die onzin is nergens goed voor!"

De vrouw vertrok geen spier van haar gezicht. Alleen haar ogen fonkelden even.

„Voorzichtig, Peter!" waarschuwde Marjan. „Ze heeft natuurlijk opdracht van de bandieten. Die weten ook wel dat twee blanke kinderen te veel opvallen om tussen een aantal Chinezen te worden vervoerd. Daarom veranderen ze ons ook in Chinezen!" Ze knikte de vrouw toe. „Laat u mij die kleren maar eens passen."

De Chinese ging zwijgend aan het werk. De kleren pasten goed. Toen de kinderen verkleed waren, wreef de vrouw een vettig goedje in hun haar en kapte het op de manier die onder Chinezen gebruikelijk is. Peter kreeg een klein petje op en Marjans haar werd zo omhooggekamd, dat het leek alsof ze vlechten had die onder haar hoofddeksel verborgen zaten. Tenslotte smeerde de vrouw een lichtbruine kleurstof op hun gezichten en maakte hun wenkbrauwen met houtskool zwart. Toen deed ze een paar passen achteruit en bekeek het resultaat van haar werk met een tevreden glimlach.

„Ik geloof dat ik er vreselijk uit zie," mompelde Marjan. Peter zei niets; hij had de grootste moeite zijn verontwaardiging te bedwingen. Een ogenblik dacht hij erover de vrouw de sleutel van de deur af te pakken; maar hij bedacht zich, toen hij zich de dreigementen van Li Wen-fan herinnerde voor het geval zij zouden proberen te ontkomen. Beneden aan de trap zou heus wel iemand op wacht staan.

„Het maakt niets uit, hoe we er uit zien," zei hij woedend tegen Marjan. „Het ergste is dat de politie ons nu onmogelijk nog kan herkennen!"

Nadat de vrouw verdwenen was, bleven ze een hele tijd alleen achter. Gelukkig had zij de lamp laten staan, zodat ze tenminste iets konden zien. Behalve de matras was de kamer volkomen kaal en op de muren vertoonden zich grote vochtplekken.

De opiumgeur werd steeds sterker en maakte hen misselijk.

„Het komt onder de deur door," stelde Peter vast. „Laten we de matras tegen de kier leggen. Ik houd het echt niet langer uit."

Ze sleepten het vettige, onhandelbare ding moeizaam naar de deur en gingen weer zitten.

„Ik heb slaap," klaagde Marjan.

Peter haalde de schouders op.

„Waarom probeer je niet wat te slapen? Als je maar zorgt dat je niet gaat liggen. De matras is veel te smerig."

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

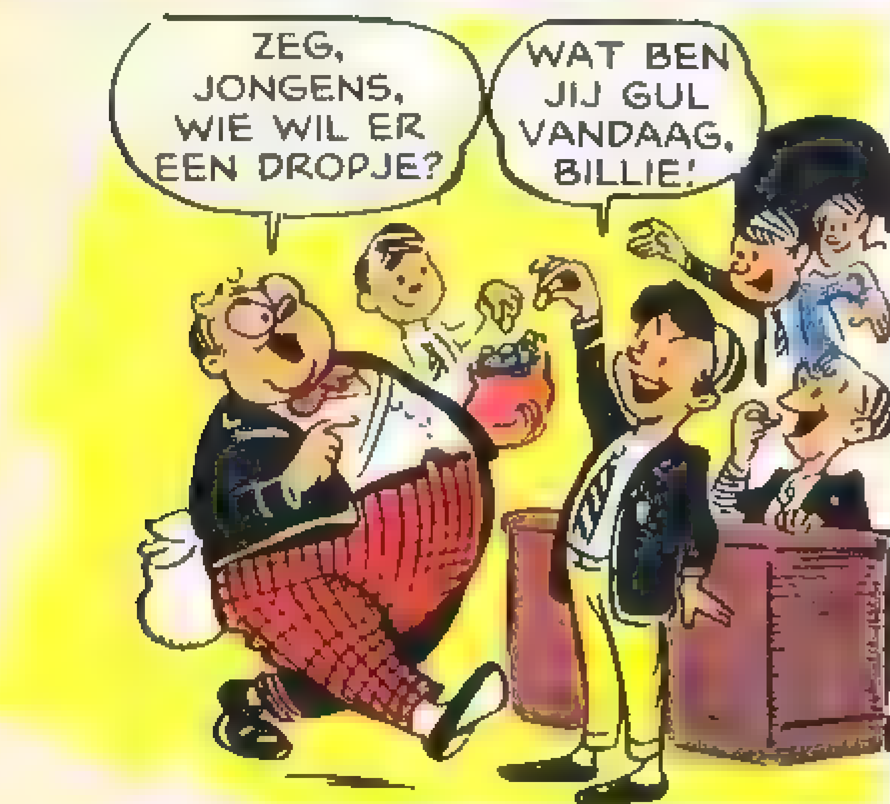

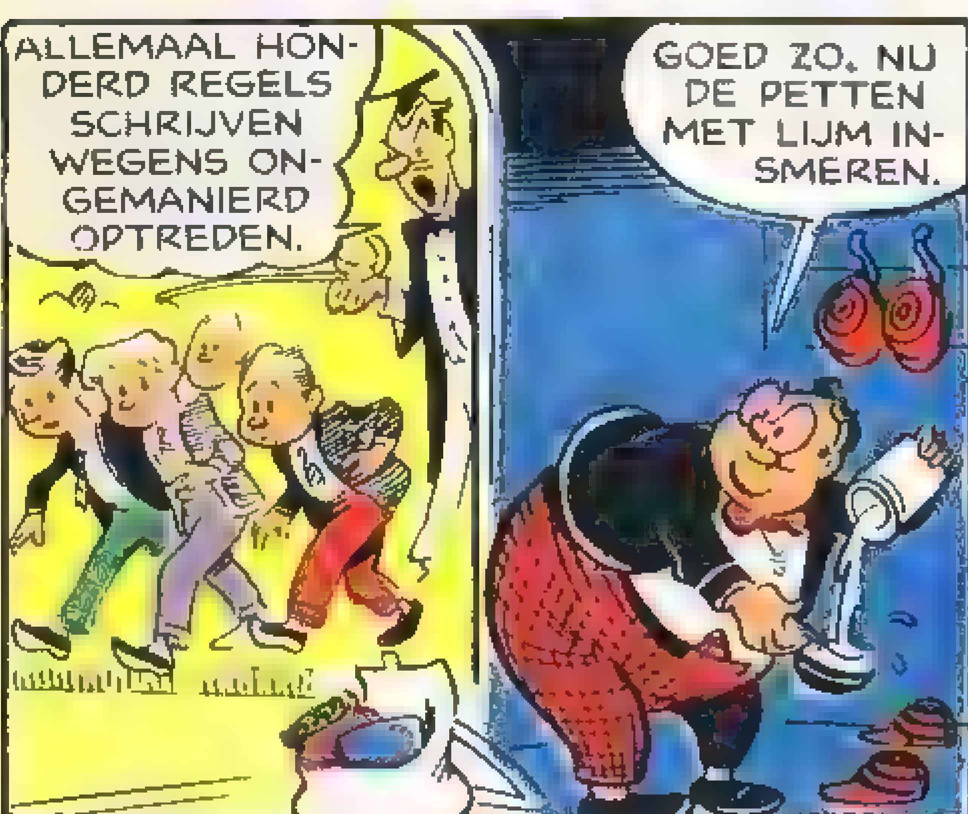

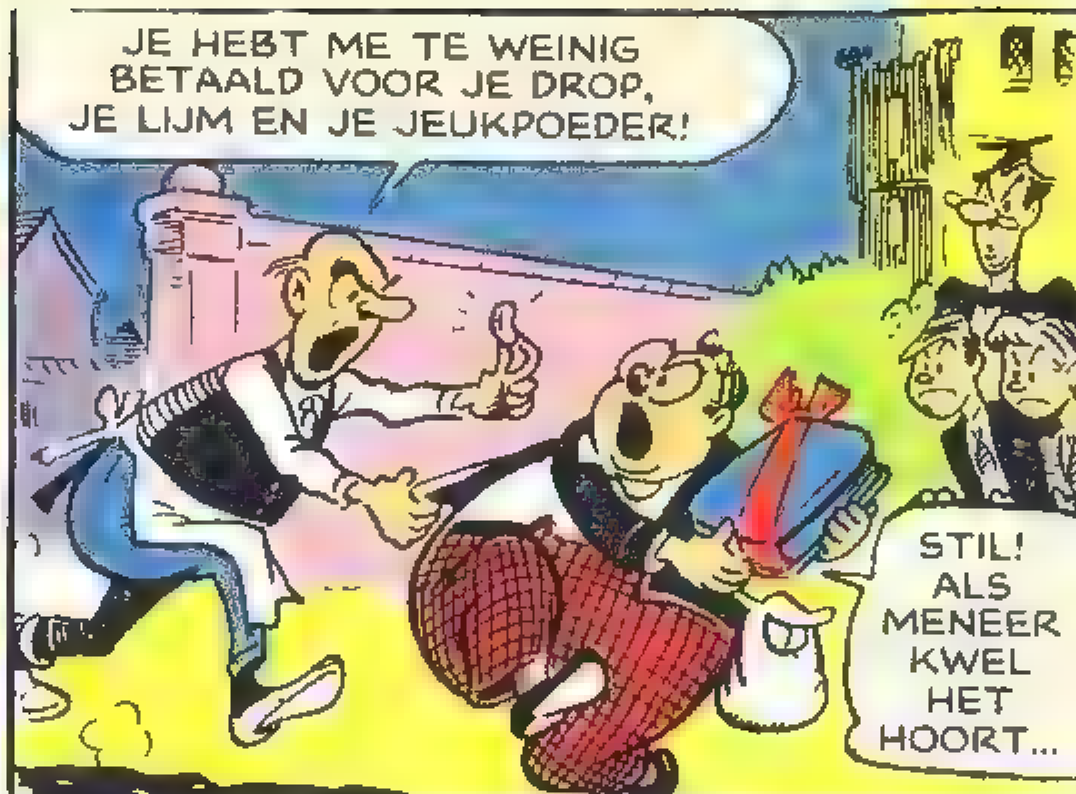

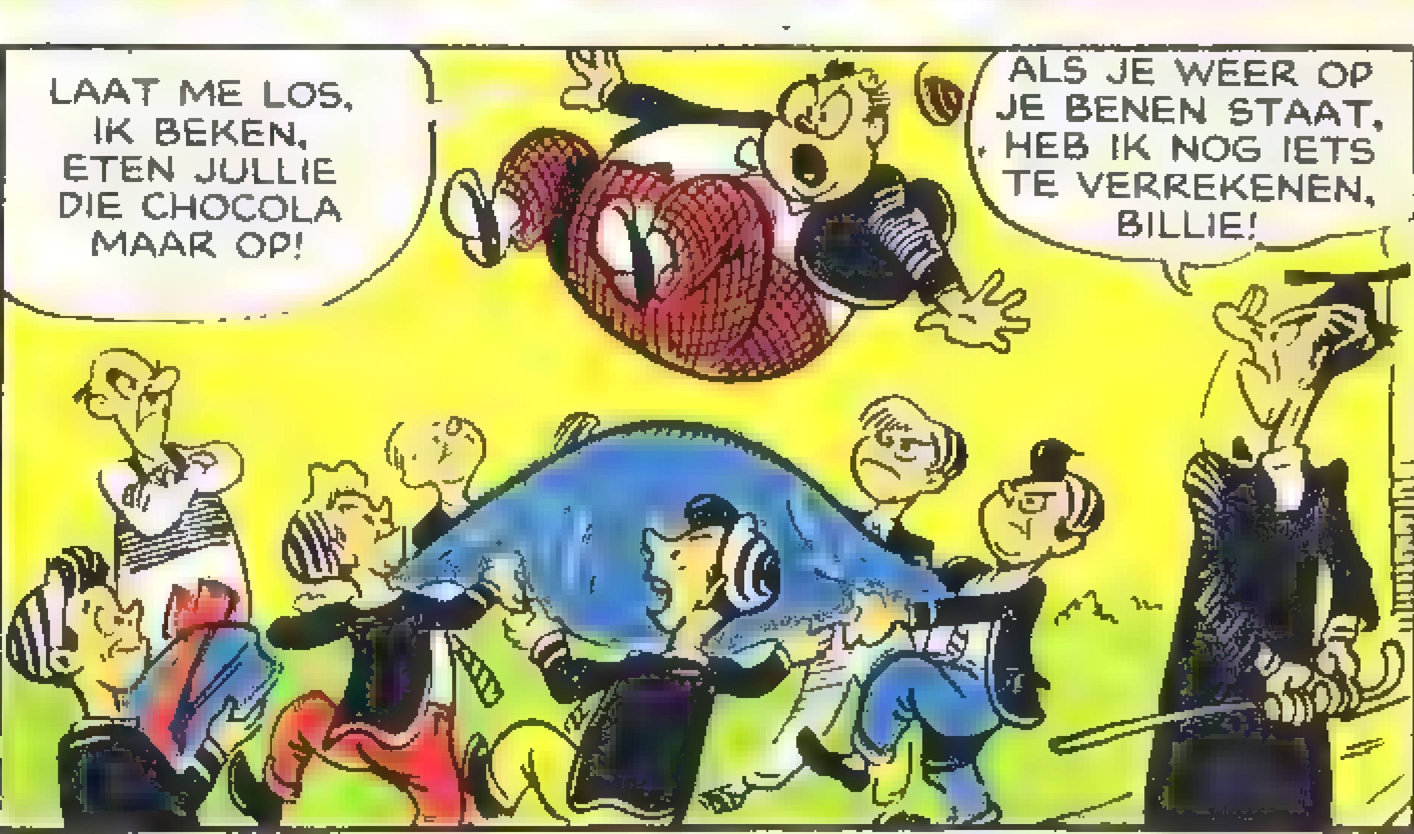

Waaghalzerij

De Niagarawatervallen hebben gedurende tientallen jaren bijzondere aantrekkingskracht uitgeoefend op sommige mensen, die er de zonderlinge liefhebberij op na hielden hun leven in de waagschaal te stellen. De eerste, die op het dwaze idee kwam om zich in een vat door de kolkende, donderende waterstroom te laten meesleuren in een diepte van bijna vijftig meter, was een onderwijzeres. Op de morgen van 4 oktober 1901 liet mejuffrouw Anna Edson Taylor zich opsluiten in een met ijzeren banden versterkt vat, dat even later in de Niagara te water werd gelaten.

Duizenden toeschouwers zagen, hoe het vat met duizelingwekkende vaart omlaagstortte in de mist van fijne waterdruppeltjes, die de voet van de waterval steeds omhult.

Toen de ton na enkele minuten aan land werd gebracht, bleek, dat de onderwijzeres nog leefde. Haar lichaam was overdekt met ontelbare schrammen en kneuzingen, maar ze leefde nog en noemde zich in het vervolg „Koningin van de mist". Ze maakte een rondreis door de Verenigde Staten om met haar schorre stem het publiek alle opzienbarende bijzonderheden van haar zonderlinge tocht te vertellen. Doch veel geld kon ze op deze manier niet verdienen. De laatste jaren van haar leven bracht ze door in het stadje Niagara Falls, waar de toeristen haar konden zien zitten bij een stalletje in de hoofdstraat, foto's verkopend van haarzelf en haar ton. . .

Bobby Leach, een kleine, verwaande Engelsman, voerde hetzelfde waagstuk uit als juffrouw Taylor, maar hij maakte gebruik van een stalen cilinder. Ook hij bracht er het leven af, maar moest een half jaar in een ziekenhuis liggen met twee gebroken knieschijven en een gebroken kaak. Hij stierf te Wellington in Nieuw-Zeeland, doordat hij uitgleed over een sinaasappelschil.

In 1930 probeerde de Engelsman Charles Gerald Stephens de roekeloosheid van de „Koningin van de mist" en Leach na te volgen. Doch hij nam niet voldoende voorzorgsmaatregelen bij de constructie van zijn vat. Het gevolg was, dat de bodem eruit schoot en Stephens op de rotsen verpletterd werd. De Griek Constantijn Stathakis verging het niet veel beter. Zijn vat bleef steken achter enige rotsblokken en pas na veertien uur kon men hem aan land brengen. Hij was toen reeds overleden wegens gebrek aan lucht.

De Fransman Jean Laussier had een nieuw idee. Hij liet zich vastbinden in een enorme rubberbal. Als de pit in een reusachtige appel rolde Laussier langs de waterval omlaag. Hij overleefde de tocht en bleef zelfs geheel ongedeerd. Maar een beetje duizelig was hij toch wel. . .

Ook koorddansers werden door de Niagara aangetrokken. De bekendste onder hen was wel de Franse acrobaat Charles Blondin (1824-1894), die eigenlijk Jean Felix Gravelet heette. Hij liet een koord spannen over het brede en diepe ravijn, waarin het water van de Niagara omlaagstort, en liep over dit koord van de ene kant naar de andere. Midden boven het bruisende, schuimende water pauzeerde hij een poosje om op zijn gemak zijn twaalfuurtje te verorberen en een spiegelei te bakken op een klein spirituskomfoortje, dat hij bij zich droeg! Toen hij weer veilig op de vaste grond stond, vroeg hij of een der toeschouwers ervoor voelde om naar de overzij te worden gedragen. Om de voorstelling tot een daverend succes te maken, besloot Harry Colcord, Blondins zakelijk leider, als „passagier" van de koorddanser mee te gaan. Alles verliep naar wens, tot Blondin toen hij halfweg was, zó moe werd, dat hij niet verder kon. Hij riep Colcord toe, dat deze zich moest laten zakken op het koord. De man moest wel gehoorzamen en hurkte op het koord. Het publiek aan beide kanten hield de adem in. Op een of andere wijze slaagde Blondin erin Colcord na enkele spannende minuten weer op zijn rug te nemen en veilig naar de overkant te brengen. Nog jaren later brak Colcord het koude zweet uit, wanneer hij aan die verschrikkelijke ogenblikken terugdacht.

Betty vindt de dader

De meisjes hadden op het schoolplein een hevig sneeuwbalgevecht geleverd en praatten er met gloeiende wangen nog over na, toen Betty met haar vriendin Dulcie naar huis liep. Op de hoek van een straat kreeg zij de lange Jack Weldon in het oog. Jack was een jaar ouder dan haar jongste broer Jimmy, maar zat met hem in dezelfde klas, doordat hij was blijven zitten.

„Vóór je kijken, Dulcie," waarschuwde Betty haar vriendin. „Laten we maar net doen alsof we hem niet zien. Hij is altijd even vervelend. Hij kan het niet zetten dat Jimmy laatst een prijs op school heeft gekregen en hij is best in staat om mij er lastig om te vallen."

De meisjes stapten rustig door. Maar uit haar ooghoek zag Betty toch al gauw, dat Jack Weldon iets in zijn schild voerde. Hij probeerde zich achter een dikke boom te verschuilen en stond op een onhandige manier met zijn handen achter zijn rug.

Op het ogenblik dat de meisjes hem bijna waren gepasseerd, deed hij eensklaps een stap naar voren, haalde met kracht uit en... boem! Daar kreeg Betty een harde sneeuwbal tegen haar gezicht, bijna in haar linkeroog. Lange Jack liet een schamper gelach horen en maakte zich uit de voeten.

„Wat een flauwe streek!" zei Dulcie. „Maar wat heb je nou, Betty?" voegde ze er even later ontsteld aan toe. „Je wang bloedt!"

Betty had haar gezicht met haar dikke wollen handschoen afgeveegd zonder iets bijzonders te merken. Maar inderdaad, nu ze haar zakdoek te voorschijn haalde, zag ze het zelf ook: ze had een flinke, bloedende snee onder haar linkeroog opgelopen, die nu langzaam maar zeker pijn begon te doen.

„Wat gemeen van die vent!" riep Dulcie verontwaardigd uit. „Er zat natuurlijk een steen in die sneeuwbal. Heb je ooit zo iets kinderachtigs meegemaakt?"

Met haar zakdoek tegen haar wang gedrukt verscheen Betty in de kring van de familie; er was natuurlijk geen sprake van dat ze voor haar moeder kon verbergen wat er was voorgevallen. Jimmy stond meteen in vuur en vlam, nog voordat ze de naam van haar aanvaller had genoemd.

„Net wat voor die laffe Jack Weldon!" riep hij uit. „Een paar dagen geleden heeft hij op school ook al een klein jongetje zo toegetakeld. Tenminste, ik verdenk hem er sterk van, al kon ik het niet bewijzen."

„Weet je wel zeker dat hij die sneeuwbal heeft gegooid?" vroeg zijn moeder, terwijl ze een flinke pleister op de wonde deed.

Maar Betty vertelde dat er geen twijfel mogelijk was. Er was immers niemand anders in de omgeving te zien geweest. En bovendien, Dulcie had duidelijk gezien dat lange Jack met opzet op haar mikte.

„Ik zal hem wel krijgen!" voorspelde Jimmy somber. „Als ik hem morgenochtend zie, zal ik..."

„Jij zult niets," zei zijn moeder bestraffend. „Als Jack Weldon op zijn nummer moet worden gezet, zijn daar wel andere middelen voor. Anders wordt het hoe langer hoe erger."

Op dit ogenblik klonk in de tuin de stem van Gerald, de oudste broer van Betty en Jimmy, die een vrijwilliger vroeg om hem te helpen met sneeuwruimen. Getweeën gingen zuster en jongste broer er meteen op af.

„Wat nou, ben je gewond geraakt, Betty?" informeerde Gerald belangstellend, terwijl hij zijn schop even neerzette.

„Een grapje van meneer Jack Weldon!" zei Jimmy strijdlustig. „Die stopt stenen in sneeuwballen tegenwoordig. Allemaal omdat hij zo jaloers op mij is. Nu moeten de meisjes het ook al ontgelden."

„Maar dat wordt toch al te gek!" riep Gerald uit, de sneeuw van zijn schoenen stampend. „Ik geloof dat ik dat ventje maar eens even moet opzoeken. Wat denkt ie wel..."

„Wat ga je doen, Gerald?" vroeg Jimmy. „Zal ik maar even met je meegaan? Je kunt nooit weten."

„Niets ervan," kwam Betty tussenbeide. „Laten jullie dat asjeblieft aan vader en moeder over. Anders wordt het nog een complete burenoorlog!"

„Hee, hee, wat is hier aan de hand?"

Het was de stem van vader, die juist thuiskwam van kantoor. Hij had Betty's laatste woorden opgevangen en bleef verrast bij het tuinhekje staan. Onmiddellijk werd hij van alle kanten bestormd met verhalen en Betty liet hem zuchtend de pleister bekijken, die de snee onder haar oog bedekte.

„Zo, zo, dat is een vervelende geschiedenis," zei vader peinzend. „Maar geen domme dingen, jongens! Met ruzie maken kom je geen stap verder. Ik zal meneer Weldon weleens opbellen om hem te vragen of hij op de hoogte is van het gedrag van zijn zoontje."

Zo gezegd, zo gedaan. Met het hele gezelschap om zich heen nam vader de telefoon op om de vader van de aanvaller het gebeurde uit te leggen. Deze bleek niet thuis en mevrouw Weldon beantwoordde de oproep.

„Luistert u eens, mevrouw Weldon," zei vader vriendelijk. „Kinderspel is natuurlijk kinderspel. Maar kan het waar zijn wat ik hier over uw zoontje te horen krijg? Mijn dochter vertelt me dat ze een sneeuwbal tegen het hoofd heeft gekregen met een steen erin!"

Even stond vader aandachtig te luisteren, terwijl er een schril en opgewonden verhaal in de hoorn klonk.

„Een ogenblik, mevrouw," zei vader. En zich daarna tot zijn dochter richtend, vervolgde hij: „Mevrouw Weldon zegt dat het haar zoon niet geweest kan zijn, Betty. Wat heb je daarop te antwoorden?"

Ja, wat had Betty daarop te antwoorden? Niets anders dan wat ze nu al een paar keer had verteld: ze had duidelijk gezien dat Jack Weldon alleen achter die boom stond en bovendien, Dulcie was bij haar geweest en die wist zeker dat er opzet in het spel was.

„Ja, mevrouw," hernam vader, nu weer in de hoorn sprekend, „we zijn er geen van tweeën bij geweest, helaas. Maar ik geloof toch dat u er goed aan doet uw zoon eens een waarschuwing te geven. Deze keer is het nog tamelijk goed afgelopen, maar men weet nooit waar zulke gevaarlijke grapjes toe kunnen leiden."

En daarmee was de onrust voorlopig ten einde. Het was ondertussen etenstijd geworden en Betty kreeg van haar moeder opdracht Raymond, haar middelste broer. te gaan halen, die in het schuurtje achter in de tuin met een van zijn geliefde knutselwerkjes bezig was. Ze trof hem, gekleed in een oude overal, aan de werkbank, waar hij triomfantelijk een apparaat omhooghield waarvan Betty de bedoeling in de verste verte niet kon raden.

„Handig, hè?" zei Raymond.

„Geweldig!" stemde Betty toe. „Ik weet alleen niet waarvóór!"

„Nou, kijk," legde haar broer uit. „Ik heb van moeder een paar oude pollepels gekregen, zie je wel? Nou, door ze met een schroef hier aan elkaar te zetten heb ik er als het ware een soort schaar van gemaakt, zie je?"

„Ja," aarzelde Betty, „dat zie ik ook wel. Maar wat móét je daar dan mee?"

„Kom maar mee," zei Raymond. „Dan kun je het zelf zien."

In het zachte sneeuwkleed dat over de tuin lag uitgespreid, demonstreerde Raymond zijn uitvinding. Dat Betty er niet eerder op gekomen was! Hij hoefde zich maar te bukken om met zijn nieuwbakken lepelschaar wat sneeuw op te scheppen, daarna even stevig te drukken en. . . klaar was Kees! Er rolde een pracht van een sneeuwbal uit.

„Op die manier kun je pas goed sneeuwballen gooien, zie je!" vertelde Raymond trots. „Er gaat anders veel te veel tijd verloren met het bij elkaar schrapen van de sneeuw en met het rollen. Als je wilt, kun je nu in een minimum van tijd een hele voorraad aanleggen!"

Aan tafel werd deze vondst druk besproken en Raymond kreeg van alle kanten complimentjes te horen. Vader stelde voor de uitvinding na het eten meteen maar eens te proberen. En dat gebeurde. Samen met haar beide oudste broers ontketende Betty een pracht van een sneeuwbalgevecht tegen vader en Jimmy. Vooraf had Raymond een stapel sneeuwballen voor beide partijen klaargelegd.

De voorbijganger was niemand anders dan . . . meneer Weldon.

In het heetst van de strijd vloog een van de sneeuwballen rakelings langs Betty heen, het tuinpad over en de weg op. Pats! Het projectiel trof een voorbijganger precies tegen zijn hoed, zodat het hoofddeksel met een elegante boog in de heg terechtkwam.

In de opwinding van het gevecht hadden de anderen het niet eens gemerkt, maar Betty bleef verstijfd van schrik staan. De voorbijganger was niemand anders dan. . . meneer Weldon, de vader van lange Jack!

„Stop!" riep ze ineens. „Je gooit veel te hoog, Jimmy! Vader! Laat ze eens even ophouden!"

Verwonderd ging de een na de ander even pauzeren. En wat Betty al had gevreesd, gebeurde: na zijn hoed uit de dikbesneeuwde heg te hebben opgevist, kwam de heer Weldon met grote passen naderbij om het woord tot vader te richten.

„Een mooie manier van opvoeding houdt u er op na, dat moet ik zeggen!" mopperde hij. „Opzettelijk naar voorbijgangers gooien! Nog een geluk dat mijn bril niet geraakt is, anders was het nog gevaarlijk geworden ook!"

Even stonden vader en broers elkaar onthutst aan te kijken. Toen nam Jimmy het woord.

„Het spijt me verschrikkelijk, meneer Weldon," zei hij. „Maar het ging echt per ongeluk. Ik had u niet eens gezien."

„Dan moet je maar voorzichtiger zijn!" bromde de boze man.

„Maar, meneer Weldon," merkte vader op, „laten we niet overdrijven. U ziet toch dat we met een onschuldig partijtje sneeuwballen bezig waren? Dat Jimmy een beetje hoger aanlegde dan nodig was, kon hij ook niet helpen."

„Ja, ja, dat zal wel," hernam de heer Weldon, die nog verstoord van de een naar de ander keek. „Mooie boel! En dan wilt u mijn zoon nog beschuldigen dat hij stenen in een sneeuwbal stopt. Eerlijk gezegd was ik gekomen om eens te horen of niemand daar zijn verontschuldigingen voor zou aanbieden. Maar ik merk het al. Van zulke bengels moet je dat niet verwachten."

En met deze woorden draaide hij zich bruusk om en ging zijns weegs. Vader probeerde hem nog tot een gesprek uit te nodigen, maar de heer Weldon gaf geen antwoord meer en beende met grote stappen in de richting van zijn woning, met de hoed diep in de ogen gedrukt.

Hiermee was het sneeuwbalgevecht ten einde gekomen. Terwijl vader de krant ging lezen en de overigen aan hun huiswerk begonnen, kon Raymond niet na-

laten er nog een kwartiertje af te nemen om een voorraad sneeuwballen voor de volgende dag aan te leggen. Hij bouwde er een paar flinke piramides van, trots op zijn nieuwe apparaat, en voegde zich pas bij de familie, toen de schemering al begon te vallen.

Toen Betty die avond al in bed lag en nog eens nadacht over de gebeurtenissen van de afgelopen dag, hoorde ze opeens gerucht in de tuin. Weliswaar dempte de sneeuw elk geluid, maar ze had duidelijk het tuinhekje horen piepen en was er niet gerust op voordat ze poolshoogte had genomen. Voor het raam van haar slaapkamer staande zag ze in de tuin bij het licht van de maan een gestalte.

Met kloppend hart sloeg Betty de jongeman gade, die iets geheimzinnigs aan het doen scheen te zijn bij de stapels sneeuwballen, die Raymond een paar uur geleden had klaargezet. Zonder precies te weten wat het te betekenen had, kreeg Betty opeens een vermoeden. Ze was juist van plan naar beneden te gaan om haar vader te waarschuwen, toen ze de gestalte in de tuin zag oprijzen en zich uit de voeten maken.

Betty dacht diep na. Als haar veronderstelling juist was, moest er iets worden gedaan. Maar als ze het mis had en vader nodeloos stoorde? Tenslotte nam ze een kloek besluit. Ze kleedde zich snel aan, ging voorzichtig de trap af en de gang door, opende geluidloos de achterdeur en begaf zich naar het schuurtje in de tuin. Een paar minuten later sloop ze, zonder dat iemand iets had gemerkt weer naar boven en schoof opnieuw onder de dekens. Met een tevreden gevoel sliep ze in.

De volgende morgen was Betty een van de eersten die ontdekten dat er een flink pak verse sneeuw was gevallen. Opgetogen sprak ze er aan het ontbijt over met haar broers en ze besloten een beetje voort te maken, zodat er nog voor schooltijd een nieuw sneeuwbalgevecht kon worden geleverd.

„Ik doe mee, jongens!" riep vader geestdriftig uit. „Nu Raymond voor voorraad heeft gezorgd, hoeft het ons niet veel tijd te kosten!"

Raymond keek met een onderzoekende blik de tuin in.

„Eigenaardig, vader," zei hij opeens. „Ik herinner me beslist dat ik gisteravond drie piramides heb gebouwd zo recht dat je er wel een lineaal langs kon leggen. En kijk nou eens!"

Een van de nette stapels sneeuwballen was deerlijk gehavend en van een tweede ontbrak de top.

„Dat zal de wind wel geweest zijn," veronderstelde vader. „Dacht je ook niet, moeder?"

„Wat zou het anders kunnen zijn?" luidde het antwoord. „Spoken bestaan nu eenmaal niet. Wie wil er nog een glas melk?"

Betty stond op het punt haar geheim te verklappen, maar ze hield zich nog net bijtijds in.

„Het heeft haast helemaal niet gewaaid," zei ze parmantig. „Gisterenavond heb ik goed op het weerbericht gelet. Ze voorspelden alleen een hoop sneeuw en die is gekomen ook."

„Van die voorspellingen klopt de helft van de tijd niks," zei Jimmy, tussen een paar happen door. „Als er geen wind is geweest, hoe dacht jij dan dat die piramides vernield waren? Toch zeker niet door Kleinduimpje?"

„Dat weet ik nog zo net niet," antwoordde zijn zuster. „Als er gebeurd is, wat ik denk, zul je het wel merken."

„En wat dacht jij dan wel?" zei Jimmy uitdagend.

„Zul je wel merken," herhaalde Betty.

„Poeh, meisjesgeklets," besloot Jimmy. „Het zou ook wel de eerste keer zijn dat jij eens iets verstandigs zei."

Het kostte Jimmy een standje van zijn vader, maar in zijn hart was hij blij dat hij het zijn zus weer eens zo mooi had gezegd. Wat verbeeldde ze zich wel met haar geheimzinnigdoenerij!

Een kwartiertje later stond het hele gezelschap, stevig ingepakt, weer in de tuin om nog gauw even een gevecht te leveren. Jimmy koos weer de partij van zijn vader, terwijl Betty zich, evenals de vorige avond, bij haar beide andere broers voegde. Voor alle zekerheid stelde ze zich bij het schuurtje op. Jimmy zou weer eens zo'n verwoede uitval kunnen doen, dat onschuldige voorbijgangers het er te kwaad mee kregen!

Raymond had even zijn piramides geïnspecteerd. Hij verbeeldde zich dat sommige van zijn sneeuwballen er lang niet zo mooi rond meer uit zagen als hij ze had afgeleverd met zijn voortreffelijke apparaat; maar daar er veel sneeuw was gevallen, wist hij toch niet goed wat hij ervan moest denken.

„Wilt u ze maar even van dichtbij bekijken?" vroeg Betty.

„Laten we maar niet te dicht bij elkaar gaan staan!" stelde Betty nog voor. „De mooie sneeuwballen van Raymond konden weleens een beetje hard zijn uitgevallen."

Ze wist nog steeds niet of haar veronderstelling van de vorige avond juist was geweest en ze durfde er niet mee voor de dag te komen, uit vrees dat ze een figuur zou slaan en flink zou worden uitgelachen. Aan Jimmy zou het niet liggen, overwoog ze, want volgens haar jongste broer kon ze nu nooit iets goed doen. . .

Had ze het wel goed gezien? Was er inderdaad iemand in de tuin geweest of had ze het zich maar verbeeld? Het was niet zo erg licht geweest en de brede schaduw van de muur was dwars over de tuin gevallen. Deze gedachten gingen in een flits door haar heen, toen ieder zijn plaats innam om het gevecht te beginnen.

„Allemaal klaar?" riep vader. „Opschieten dan, want ik heb niet zo bar veel tijd meer. Nee, Raymond," voegde hij er met een bestraffende blik aan toe, „niet die hele stapel overhoop halen. Ieder niet meer dan twee sneeuwballen in zijn handen en dan eerlijk beginnen. Klaar?"

„Hee, vader, kijk nou eens!" riep Raymond opeens uit. Hij stond het dichtst bij de schuur en kwam plotseling aanlopen met een doormidden gebroken sneeuwbal. „Er zit grind in! Daar begrijp ik niets van!"

Het gevecht werd uitgesteld en ze dromden allemaal om Raymond heen om diens vondst in ogenschouw te nemen. Jimmy brak nog een aantal andere sneeuwballen stuk en ook in sommige daarvan werden kleine steentjes aangetroffen.

„Heb je sneeuw van het tuinpad gehaald?" vroeg vader.

„Geen sprake van," antwoordde Raymond onthutst. „Ik weet zeker dat ik ze

hier heb gemaakt, midden op het grasveld. Er moet iemand bij zijn geweest, nadat we allemaal naar binnen waren gegaan. Kan niet anders!"

„Ik weet het niet, jongen," zei vader aarzelend. „Het lijkt me een vreemde geschiedenis. Ben je er wel zeker van dat je zelf geen steentjes in die sneeuw hebt gedaan? Misschien heb je met die lepelschaar van je over de grond geschaafd zonder het te weten."

„Natuurlijk heeft hij dat gedaan!" klonk plotseling een stem achter hun rug. Het was de heer Weldon, die op weg was naar kantoor en belangstellend was blijven staan, toen hij het gesprek hoorde. „En andere jongens maar beschuldigen. Mooie boel!"

Achter de rug van de heer Weldon verschool zich de dappere lange Jack. Grijnzend stond hij toe te kijken, nu de hele familie van zijn vijand Jimmy in verlegenheid was gebracht.

Op dit ogenblik trad Betty naar voren. „Meneer Weldon," zei ze, „mag ik u eens iets vragen?"

„Nou?" bromde de aangesprokene nors.

„Weet u wel zeker dat uw zoon het niet gedaan heeft?"

„Wel, nou nog mooier," luidde het antwoord. „Dat is toch wel het toppunt van brutaliteit!"

Nijdig kwam de heer Weldon de tuin in, op de voet gevolgd door zijn zoon, die zich achter hem bleef verschuilen.

„Weet u het wel heel zeker?" vroeg Betty weer, terwijl haar vader en haar broers haar stomverwonderd gadesloegen, niet vermoedend waar zij heen wilde.

Zonder te antwoorden beende de heer Weldon met grote stappen dwars door de sneeuw over het grasveld. Zijn zoon volgde.

„Nou moet u eens goed horen, meneer!" viel de heer Weldon uit tegen Betty's vader. „Ik heb u gisteren al gezegd dat ik uw systeem van opvoeding niet kan bewonderen. Maar nu wordt het al te dol. Zonder een schijn of schaduw van bewijs wordt mijn zoon maar van alles en nog wat beschuldigd. Jack, kom eens hier. Ben jij gisteravond hier in de tuin geweest?"

Met een vuurrood hoofd kwam lange Jack naderbij.

„Nou, zeg op!" brieste zijn vader.

Jack bleef zwijgen.

Weer nam Betty het woord.

„Mag ik het antwoord voor u geven, meneer Weldon?" vroeg ze.

De heer Weldon mompelde iets onverstaanbaars.

„Wilt u dan even een eindje opzij gaan?" hernam Betty. „U staat net op het puntje van mijn bewijs!"

„Wat is dat voor een poppenkast?" vroeg de woedende man. Maar onwillekeurig deed hij een paar passen opzij.

Iedereen keek sprakeloos toe. Betty bukte zich, woelde even wat in de dikke laag sneeuw, kreeg opeens de punt van een oude mat te pakken en nam deze voorzichtig op, er angstvallig zorg voor dragend dat zij de sneeuw die eronder lag, ongerept liet.

Er kwam een vierkant stuk hard bevroren sneeuw te voorschijn, waarin duidelijk voetsporen waren achtergebleven.

„Wilt u ze maar even van dichtbij vergelijken?" vroeg Betty op een toon alsof alles vanzelf sprak. Ze wees naar de voetafdrukken die lange Jack een eindje verderop zo juist had achtergelaten.

De monden vielen open van verbazing. De beide series voetafdrukken kwamen precies overeen, tot en met de afgesleten hak van de schoenen!

Het kwartiertje dat volgde, werd er een dat lange Jack zich nog lang zou heugen. In het bijzijn van iedereen kreeg hij van zijn vader een flinke afstraffing te horen, waarna de heer Weldon zijn verontschuldigingen aan Betty's vader en aan Jimmy aanbood. Pas toen het tweetal was vertrokken en de rust enigszins was teruggekeerd, kreeg Betty de kans te vertellen, hoe ze haar krijgsplan had uitgebroed.

„Ik zag iemand in de tuin," zei ze, „maar hij was te gauw verdwenen om vader te waarschuwen. Toen herinnerde ik me, dat er een flink pak sneeuw was voorspeld. En dus dacht ik: morgenochtend is er van die voetsporen niets meer over. Nou, ik wist dat dit oude stuk mat in de schuur lag. De mat heeft het bewijs netjes voor ons bewaard."

Vader en ook haar broers staken hun bewondering voor zoveel scherpzinnigheid niet onder stoelen of banken. Zelfs Jimmy niet, die anders altijd van mening was, dat zijn zusje nimmer iets verstandigs kon doen.

„Aardig gedaan!" riep hij uit. „Ik denk dat lange Jack voortaan wel een toontje lager zal zingen. En dat was toch maar de bedoeling!"

PEPI EN HAAR PONY

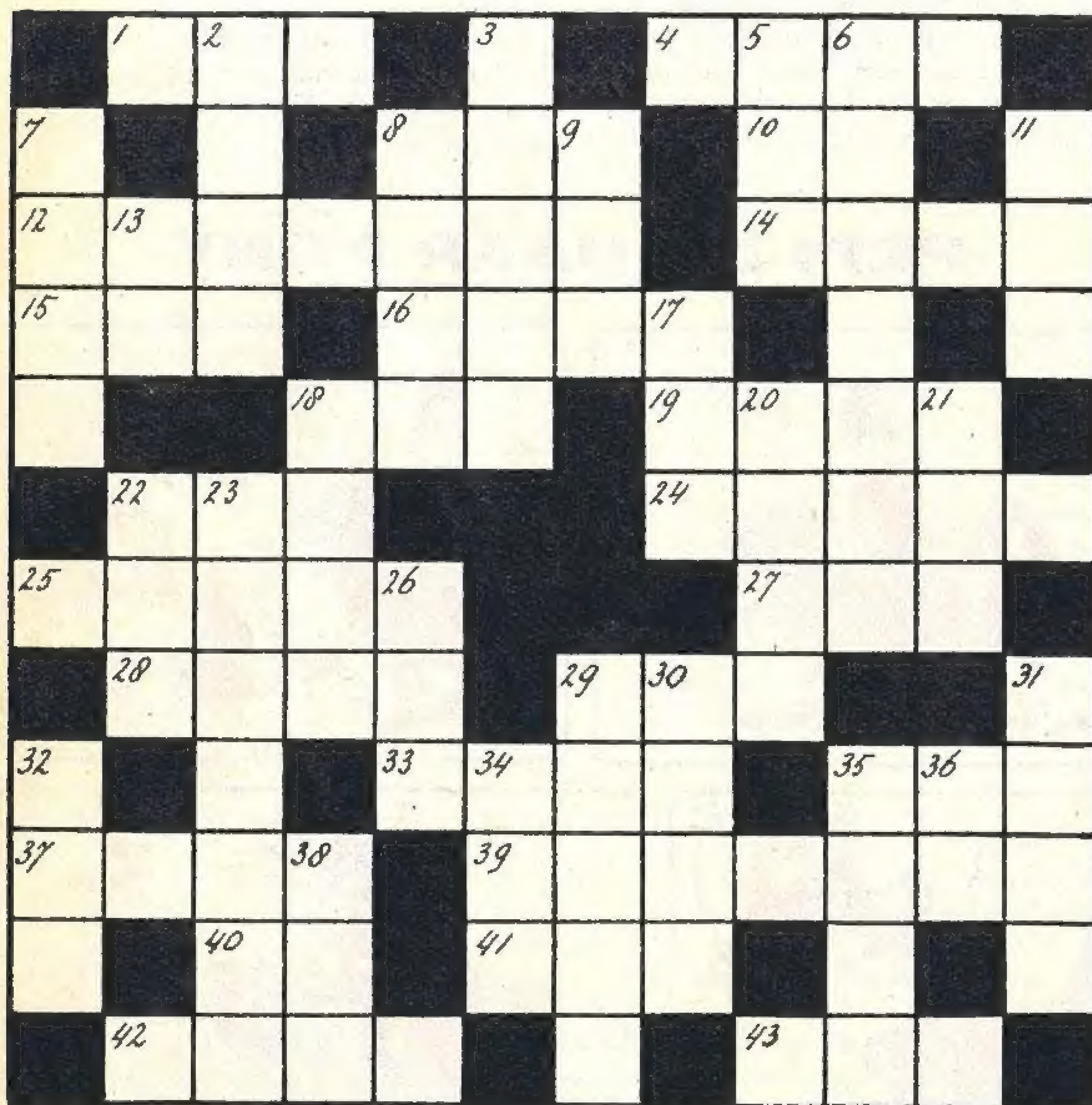

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruis-woord-puzzel

Horizontaal:

1 Lage mannenstem
4 Voedsel voor planten
8 Deel van het gezicht
10 Lager onderwijs (afkorting)
12 Ontvangst- en zenddraad van radio
14 Vruchtbare grondsoort
15 Straatvogeltje
16 Gedachte, denkbeeld
18 Verzamelnaam voor koeien, varkens enzovoort.
19 Klein beetje
22 Vis
24 Rund
25 Brutale vogel
27 Lid- en telwoord
28 Behoeftig iemand
29 Schrijfgereedschap
33 Wijnsoort
35 Mannetjesbij
37 Eilandje in de zee
39 Ongekunsteldheid
40 En andere (afkorting)
41 Meisjesnaam
42 Vinger
43 Grootvader

Verticaal:

2 Dokter
3 Loofboom
5 Ieder
6 Bandeplakmiddel
7 Ruimte voor tenten.
8 Gewricht
9 Ontkenning
11 Jong varken
13 Thans
17 Dwingend verzoek
18 Vuurtong
20 Voedsel, spijs
21 Japans geldstukje
22 Soort papegaai
23 Sappige voorjaarsvrucht
26 Loofboom
29 Plaat
30 Vulkaan op Sicilië
31 Netheid, regelmaat
32 Naaldboom
34 Uitroep van verbazing
35 Woonplaats
36 Uitroep van pijn
38 Voorzetsel

DICKIE DAPPER

DE BRUG IN HET OERWOUD

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.